

VĚRNÍ A PADLÍ
KNIHA TŘETÍ

HOST

Zkrožď

JOHN
GWYNNE

Série, která slibuje stejnou míru komplexnosti a hloubky jako knihy Roberta Jordana z cyklu *Kolo času* či *Píseň ledu a ohně* George R. R. Martina.

LIBRARY JOURNAL



VĚRNÍ A PADLÍ
KNIHA TŘETÍ

Zkázla

JOHN GWYNNE

PŘELOŽIL PAVEL ČERNOVSKÝ
BRNO 2025

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Ruin

Copyright © John Gwynne 2015

This edition published in paperback in 2016 by Pan Books,
an imprint of Macmillan Publishers International Limited

Cover illustration by Paul Young

Map artwork by Fred van Deelen

Translation © Pavel Černovský, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2820-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-2821-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2822-6 (MobiPocket)

*Williamovi, mé paměti a radosti.
A Caroline, vzduchu, který dýchám.*

SEZNAM POSTAV

ARDAN

Brenin — zavražděný král Ardanu, otec Edany.

Brina — léčitelka z Dun Carreg, majitelka hašteřivé vrány, Crafa. Uprchla s Edanou z dobyté Dun Carreg. Poté co spolu s několika druhy doputovala do Domhainu, doprovází Corbana do Muriasu při pátrání po Corbanově sestře Cywen.

Corban — válečník z Dun Carreg, syn Thannona a Gwenith, bratr Cywen. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg a unikl do Domhainu. Vydal se do Muriasu, pevnosti obrů z klanu Benothi, aby vypátral svou sestru Cywen. Podle některých je Jasnou hvězdou z proroctví.

Cywen — z Dun Carreg, dcera Thannona a Gwenith, sestra Corbana. Zajal ji Calidus a Nathair jako návnadu. Zachráněna Corbanem a jeho druhy při bitvě o Murias.

Dath — rybář z Dun Carreg, kamarád Corbana. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg. Provázel Corbana do pevnosti Murias při pátrání po Cywen.

Edana — královna Ardanu na útěku, dcera Brenina. V této chvíli na lodi plující z Domhainu v doprovodu hrstky věrných štítonošů a Roisin.

Evnis — rádce a vrah krále Brenina a otec Vonna. Sprážený s královnou Rhin z Cambrenu. Nyní regent Ardanu vládnoucí coby pravá ruka královny Rhin.

Farrell — válečník, syn Anwartha a kamarád Corbana. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg. Doprovázel Corbana na sever při pátrání po Cywen.

Gar — štolba, tajný ochránce Corbanův. Jeharský válečník a syn Tukula, vládce Jeharů. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg. Doprovázel Corbana na sever při pátrání po Cywen.

Glyn — štítonoš Evnise.

Meg — osiřelé dítě z vesnice na okrajích močálů v okolí Dun Crin.

Pendathran — velitel vojsk krále Brenina, zraněn při dobytí Dun Carreg. Uvězněn a mučen Evnisem. Unikl s pomocí Cywen.

Rafe — mladý válečník náležející k Evnisově pevnosti. Od dětství rival Corbana. Vycvičen jako lovcí a přítomen při útěku Edany z Domhainu.

Vonn — válečník, syn Evnise. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg, zůstal při ní během zkázy Domhainu a úprku odsud.

CAMBREN

Braith — válečník a lovcí. Dříve vůdce zbojníků z Temného hvozdu, nyní lovcí královny Rhin.

Geraint — válečník, velitel královny Rhin.

Morcant — válečník, dříve první rytíř královny Rhin, poražený a nahrazený Conallem. Nyní jeden z Rhininých velitelů, propůjčený Evnisovi na pomoc při potlačování odporu proti Rhin v Ardanu.

Rhin — dříve královna Cambrenu, nyní královna celého západu, jež dobyla Narvon, Ardan a Domhain. Spojenkyně Nathaira. Služebnice Asrotha, démonského vládce padlých.

CARNUTAN

Belo — baron z Tarby, pevnosti v Carnutanu. Strýc Gundulův. Podezřavý vůči vnějšimu vměšování do Carnutanu, jež nese nelibě.

Gundul — král Carnutanu a spojenec Nathairův. Syn Mandra, který byl podezřelý z vraždy krále Aquila z Tenebralu. Zabit Veradisem.

DOMHAIN

Baird — jednooký válečník, jeden z Degadů, Rathových zabijáků obrů.

Nyní průvodce a ochránce Edany.

Brogan — válečník Domhainu. Štítonoš Lorcan a Roisin, jeden z přeživších, kteří uprchli s nimi a Edanou.

Cian — válečník Domhainu, štítonoš Roisin a jeden z těch, kteří unikli z dobyté Dun Taras a uprchli s Edanou lodí.

Conall — válečník, levoboček krále Eremona. Bratr Haliona a nevlastní bratr Coralen. Při dobytí Dun Carreg se přidal na stranu Evnise.

Nyní pán Domhainu vládnoucí jménem královny Rhin.

Coralen — válečnice, společnice Ratha. Nemanželská dcera krále Eremona, nevlastní sestra Haliona a Conalla. Provází Corbana na sever.

Halion — válečník, první rytíř Edany z Ardanu. Levoboček krále Eremona, bratr Conalla a nevlastní bratr Coralen. Zajatý Conallem, když jako zadní voj umožnil Edaně uniknout.

Lorcan — mladý král Domhainu na útěku, syn Eremona a Roisin. Uprchl z Domhainu na lodi s Edanou.

Roisin — královna Domhainu, vdova po Eremonovi, matka Lorcan. Uprchla na lodi s Edanou.

HELVETH

Lothar — dříve velitel vojsk Helvethu, nyní helvethský král. Vrah předchozího krále Helvethu Brastera. Spojenec Nathaira a Calida.

Dag — lovčí ve službách krále Jaela z Isiltiru.

Fram — válečník Isiltiru. První rytíř krále Jaela.

Gramm — kupec s koňmi a dřevem, pán usedlosti na severu Isiltiru. Otec Orgulla a Wulfa. Spojenec Meicalův.

Haelan — dětský král Isiltiru na útěku, prchá před Jaelem. Skrývá se na Grammově usedlosti daleko na severu Isiltiru.

Hild — žena z Grammovy usedlosti. Manželka Wulfa, Grammova syna. Matka Swaina a Sif.

Jael — samozvaný král Isiltiru. Spojenec Nathaira z Tenebralu.

Kalf — muž z Grammovy usedlosti. Dohlíží na Grammův říční obchod a výrobu člunů.

Maquin — válečník z Isiltiru a špička Gadraiů. Při pádu Dun Kellen zajat Lykem, vládcem Vin Thalůňanů. Zotročen a vržen do zápasnických jam, kde se probojoval málem až ke svobodě. Uprchl Lykovi během povstání v Jerolinu, hlavním městě Tenebralu, v den Lykovy svatby. Nyní uprchlík na útěku s Fidele z Tenebralu, dřívější regentkou Tenebralu a nyní Lykovou chotí.

Sif — dítě z Grammovy pevnosti. Dcera Wulfa a Hild, sestra Swaina.

Swain — dítě z Grammovy pevnosti. Syn Wulfa a Hild, bratr Sif.

Tahir — válečník z Isiltiru a špička Gadraiů.

Thoris — válečník, velitel Gerdy v Dun Kellen. Ochránce Haelana, dětského krále Isiltiru.

Trigg — osiřelé dítě vychované v Grammově usedlosti. Je míšenka, zčásti obryně.

Ulfilas — válečník, štítonoš Jaela. Kapitán Jaelovy čestné stráže.

Wulf — válečník, syn Gramma a bratr Orgulla. Ženatý s Hild. Otec Sif a Swaina.

Yalric — válečník z Grammovy usedlosti.

NARVON

Camlin — zbojník z Temného hvozdu. Nyní společník Edany. Uprchl s ní z Domhainu, bojoval v zadním voji, bránil Edanin nástup do lodi a bojoval s Braithem, než se sám nalodil.

Drust — válečník, štítonoš Owaina. Unikl před porážkou Owaina a jeho vojska s pomocí Cywen.

Gorsedd — vesničan, který se připojí ke Corbanově vojsku.

Owain — král Narvonu. Dobývateľ Ardanu — s pomocí Nathaira —, král Tenebralu. Popraven na rozkaz královny Rhin poté, co bylo jeho vojsko poraženo.

Teca — žena z vesnice na severu Narvonu, při útěku před Nathairem a Kadošim se připojila ke Corbanovu vojsku.

Uthan — princ Narvonu, Owainův syn. Zavražděn Evnisem na příkaz Rhin.

TARBEŠ

Akar — kapitán svatého válečnického řádu Jeharů cestující s Veradisem.

Enkara — válečnice svatého řádu Jeharů. Jedna ze Stovky putující s Tukulem.

Hamil — kapitán deseti Jeharů ponechaných Tukulem v Drassilu, aby chránili pevnost a Skaldovo kopí.

Javed — otrok a zápasník z jam Vin Thaluňanů.

Kulla — válečnice z řádu Jeharů, patří k Akarově skupině, která se připojí ke Corbanovi.

Sumur — vládce svatého řádu Jeharů.

Tukul — válečník svatého řádu Jeharů, velitel Stovky.

TENEBRAL

Alben — mistr meče a léčitel v Ripě.

Atilius — válečník Tenebralu. Při povstání bojoval s Peritem proti Vin Thaluanům. Zajatý, zotročený a posazený na veslařskou lavici Vin Thaluanů.

Caesus — válečník orlích stráží, kapitál štítové hradby.

Ektor — syn Lamara z Ripy a bratr Krelise a Veradise. Učenec, kdežto bratři jsou válečníci.

Fidele — vdova po Aquilovi, matka Nathaira. Načas královna regentka Tenebralu. Lykos použil temnou magii, aby Fidele očaroval a ovládl, nakonec se s ní i oženil. Při svatební oslavě propuknou nepokoje, při kterých je kouzlo ovládající Fidele zlomeno. Fidele probodla Lyka a ve zmatku unikla s Maquinem.

Krelis — válečník, syn Lamara z Ripy a bratr Ektora a Veradise.

Lamar — baron z Ripy, otec Krelise, Ektora a Veradise.

Marcellin — baron z Ultasu.

Nathair — král Tenebralu, syn Aquila a Fidele. Spřažený s královnou Rhin z Cambrenu. Věří, že je Jasná hvězda, proroctvím předvídaný vyvolený šampion boha Elyona. Nedávno uspěl při pátrání po kotli z hvězdného kamene, jednom ze sedmi Pokladů z prastarých mýtů.

Pax — syn Atiliův. Mladý válečník zajatý při povstání v Tenebralu. Zotročen a donucen pracovat na vinthalunské galérie spolu se svým otcem.

Peritus — dřív velitel tenebralských vojsk. Nyní vůdce odporu proti Lykovi a Vin Thaluanům.

Valent — válečník z Ripy.

Veradis — první rytíř a přítel krále Nathaira. Syn Lamara z Ripy a bratr Ektora a Krelise. Velí vojsku Tenebralu, sehrál klíčovou roli při porážce Owaina z Narvonu i Eremona z Domhainu.

TŘI OSTROVY

Alazon — vrchní lodář Vin Thalůňanů.

Demos — vinthalunský námořní velitel. Přítel Lyka.

Jayr — vinthalunský léčitel.

Kolai — štítonoš Lykův.

Lykos — vládce Vin Thalůňanů, národa pirátů obývajících Tři ostrovy Panos, Pelset a Nerin. Spjatý přísahou s Asrothem, spojenec a spiklenec Calidův. Jmenovaný Nathairem regentem Tenebralu. Použil čarodějnictví, aby ovládl a pojal za manželku Fidele, matku Nathaira.

Nella — dřív Lykova milenka. Matka jeho dítěte.

Senios — vinthalunský pirát. Načas zajatec Maquina a Fidele.

KLANY OBRŮ

Benothi

Balur Jednooký — obr z kmene Benothi. Spojil síly s Corbanem a jeho družinou při bitvě v Muriasu. Vzal Alcyonovi sekýru z hvězdného kamene.

Eisa — obryně z kmene Benothi, společnice Uthase.

Ethlinn — obryně z kmene Benothi, dcera Balura Jednookého, zvaná také Snící.

Laith — mladá obryně, jedna z těch, kteří přežili bitvu v Muriasu a připojili se ke Corbanovi a jeho družině.

Nemain — královna klanu Benothi. Zrazena a zabita Uthasem.

Salach — obr Benothi, štítonoš Uthase.

Uthas — obr Benothi, tajný spojenec a spiklenec královny Rhin z Cambrenu. Vrah královny Nemain a nyní samozvaný vládce klanu Benothi. Sní o opětovném sjednocení všech obřích klanů a tom, že by se jim stal vládcem.

Jötunové

Ildaer — náčelník Jötunů.

Ilška — obryně. Válečnice a jezdčyně na medvědovi.

Kurganové

Alcyon — sluha a strážce Calidův.

Raina — obryně. Matka Taina.

Tain — obří chlapec. Syn Rainy.

BEN-ELIM

Meical — nejvyšší kapitán Ben-Elim. Vyvolený coby ten, kdo opustí Zásvětí, oděje se do těla a bude vyslán do Zemí vyhnanců, kde podnikne přípravy na nadcházející válku.

KADOŠIM

Asroth — démonský vládce padlých.

Belial — Asrothův kapitán, jeden z duchů Kadošim, který projde kotlem a přivlastní si tělo Sumura, vládce jeharských válečníků.

Bune — jeden z Kadošim, který si během bitvy v Muriasu přivlastní tělo jeharského válečníka.

Calidus — nejvyšší kapitán Kadošim, druhý hned po Asrothovi. Vyvolený jako ten z Kadošim, který si má odít tělo a připravit pro Asrotha cestu do Zemí vyhnanců. Protivník a úhlavní nepřítel Meicala, nejvyššího kapitána Ben-Elim.

Danjal — jeden z Kadošim, který si při bitvě v Muriasu přivlastní tělo jeharského válečníka.

Legie — mnoho duchů Kadošim, kteří se naměstnali do jednoho těla jeharského válečníka, když se při bitvě v Muriasu zavíral průchod kotlem.





*Lup a boř a kaz,
vše jest ziskem mým.*

*John Milton: Ztracený ráj
(přeložil Josef Jungmann)*

KAPITOLA JEDNA

ULFILAS

Rok 1143 věku vyhnanců, měsíc orla

Ulfilas zlehka stiskl patami boky klisny a pobídl ji do svahu, na kopec ze samého šedivého kamení a štěrku posetý pahýly dávno mrtvých stromů. Po jeho boku postupoval stejným krokem král Jael, tvář ztuhlou v přísných vráskách. Kousek před nimi jel Jaelův lovčí Dag.

Jael by tady neměl být, pomyslel si Ulfilas a v útrokách se mu zadrhl uzel obav. *Král Isiltiru a takhle se toulat severní divočinou kvůli marnému podniku.* Nešlo o to, že by Ulfilas pocítoval k Jaelovi nějakou oddanost — toho muže neměl ani rád. Šlo spíš o to, že po všem, co spolu prožili, by bylo hloupé umřít zrovna na výpravě, která Ulfilasovi připadala jako ztráta času.

Ulfilas si uvědomoval, že doba se mění. Na obzoru se rýsovala válka a moc v Isiltiru bylo potřeba upevnit. Jaelovým štítonošem byl Ulfilas už od své Dlouhé noci, a ačkoli neměl rád ani Jaelovu povahu, ani jeho postupy, byl také pragmatik. *Já jsem válečník. Musím pro někoho bojovat.* Že volil správně, mu potvrdily nedávné události. Král Romar je mrtvý. Jaelův bratranec Kastell je mrtvý. Gerda, manželka krále Romara, je mrtvá. Její mladý synek Haelan, správně vzato stále ještě právoplatný dědic isiltírského trůnu, se ztratil. Utekl. Že Jael nepocituje skoro žádnou oddanost vůči mužům, kteří ho následují, to Ulfilas věděl a věděl také, že tento nový samozvaný král Isiltiru je lstivý, ješitný a baží po moci a že udělá cokoli, aby si svou nově nabytou korunu udržel. Ale je to také muž na vzestupu. A tak se ho Ulfilas držel, i když mu hlas v hlavě napovídal, aby odešel a našel si jiného, čestnějšího pána.

Svědomy? dupal. Che. Svědomí mi nepřinese jídlo na stůl ani mi nezachrání hlavu před kůlem.

„Jak dlouho ještě?“ zavolal Jael dopředu.

„Moc už ne, můj pane,“ zvolal v odpověď Dag. „Než zapadne slunce, jsme tam.“

Kousíček před vrcholem svahu zastavil Ulfilas koně a ohlédl se.

Do svahu se za nimi šinula řada jezdců obklopujících vůz tažený dvěma mohutnými tury. Za jezdci se do dálky táhla šedivá a pustá krajina, o něco dál na jihu se jako zelená šmouha rýsoval Fornský les. O kus dál se v jasů zapadajícího slunce blýskala řeka, která vyznačovala hranici mezi touto severní pustinou a královstvím na druhé straně.

Isiltir. Domov. Ulfilas se otočil zpátky ke svahu před sebou a svému králi a nakopl koně.

Putovali dál, pořád na sever. Slunce se klonilo níž a níž, stíny se natahovaly, cesta je vedla přes pusté pláně a prudké strže. Před nějakou dobou překročili kamenný most, který se klenul přes hlubokou propast. Ulfilas se z mostu zadíval dolů do tmy. Když jeho kůň zakopl o uvolněný kámen, Ulfilasovi se sevřel žaludek. Strach, že se zřítí dolů do neznáma, ho přinutil trhnout opratěmi. Když most přejeli, dlouze si vydechl a onen prudký nával strachu pominul stejně náhle, jako se objevil.

Vjeli mezi holá úbočí, až konečně vystoupali na vrcholek dalšího kopce, kde na ně mlčky čekal Dag. Ulfilas i jeho král dojeli až k němu. Pohled, který se jim naskytl, je přiměl také zastavit.

Do dálky se prostírala rovná pláň, na obzoru čněly rozeklané vrcholky hor. Přímo pod nimi ležel cíl jejich cesty: obrovský kráter, jako kdyby tu Elyon Stvořitel udeřil pěstí do tkaniva země. Kráter byl bez života, jeho klid nerušil vánek ani zvuky zvířat.

„Kráter po hvězdném kameni,“ zašeptal Jael.

Tento kráter považoval Ulfilas až dosud spíš za legendu než za skutečnost — bájně místo, kam se údajně zřítí z nebes hvězdný kámen.

Před kolika tisíci let že to měl dopadnout na zem? Podle vyprávění bylo z kamene vyrobeno sedm Pokladů, o které se v dávné minulosti vedly války, jež proměnily tvář Zemí vyhnanců, a to v neposlední řadě právě tady.

Tenhle kraj podle starých příběhů rozbila Elyonova Pohroma a spálila jej na uhel.

Ulfilas zíral na nebe, břidličně šedé a nadmuté mraky, a na okamžik si představil, jak bylo plné bílé okřídlených Ben-Elim a Asrothova vojska démonů. Skoro až slyšel, jak se kolem rozléhají jejich válečné pokřiky, slyšel třeskot zbraní, smrtelný křik.

Elyon a Asroth, Stvořitel a Ničitel, jejich andělé a démoni v boji o vládu nad Zeměmi vyhnanců. Všechno jsem to kdysi považoval za pouhé báchorky. A teď mi všichni tvrdí, že to samé probíhá znovu, právě teď.

V tomto kraji se však Ulfilas zničehonic přistihl, že už věří tomu, co by i jen před rokem považoval za pohádky pro děti. V duchu se vrátil k času, který strávil v Haldisu — pohřebišti obrů Hunenů skrytém hluboko ve Fornském lese. Tam na vlastní oči viděl, jak kvůli černé sekyře došlo ke zradě a vraždě krále. O sekyře se tvrdilo, že je jedním ze sedmi Pokladů vytesaných z hvězdného kamene. V Haldisu viděl také bílé červce a zažil tam magii země, když se pevná půda proměnila v bažinu, která jeho bratřím v meči vymáčkla dech z těla. Ulfilas byl mužem činů — jednání. Obludy proměněné ve skutečnost, to nebylo něco, co by dokázal snadno vstřebat. V útrobách se mu už jen při té vzpomínce zvířil strach.

Strach tě udržuje v bdělosti.

O něco níž na svahu, těsně na hraně kráteru stály trosky prastaré pevnosti, hradby i věže pobořené a rozpadlé. V troskách se pohybovaly postavy, na tu dálku jen nepatrné tečky.

„Jötunové,“ oznámil Jael.

Obři ze severu. Vypráví se, že právě oni jsou nejsilnější a nejdrsnější ze všech přeživších klanů. Ulfilas nikoli poprvé zapochyboval o rozumnosti této výpravy.

„Žádné náhlé pohyby,“ varoval je Dag, „a zachovejte chladnou hlavu.“

Z pevnosti vyšlo několik Jötunů. Shromáždili se na silnici, která si razila cestu do nitra ohlodaných trosek, zapadající slunce se zachycovalo na hrotech jejich kopí a kroužkových košilích. Pár obrů sedělo na chlupatých, kolíbavých zvířatech.

„To jedou na medvědech?“ zeptal se Ulfilas.

„Každý zná legendy o Jötunech ze severu,“ odušil Jael. „Přinejmenším něco je na nich tedy pravda, jak se zdá.“

Dojeli až k pevnosti, zástup jezdců se za jejich zády trhaně zastavil. Vojáci se rozprostřeli kolem Jaela jako ochranná ruka a obstoupili ho. Deset Jaelových nejlepších štítonošů. Ulfilas cítil napětí, které mezi nimi zavládlo, viděl ruce, jak svírají ratiště kopí a jílce mečů.

Obři přišli blíž. Navzdory své mohutnosti se pohybovali překvapivě ladně. Někteří seděli na hřbetech medvědů s tmavou srstí a žlutými drápy. Ulfilas věděl, že Jael se má na pozoru oprávněně — jak vražednou silou se obři dovedou stát, to sám viděl v bitvě u Haldisu. Dobře věděl, že kdyby tehdy nezasáhli muži z Tenebralu, kteří utvořili svou štítovou hradbu a zastavili útok Hunenů, který dokázal rozprášit vojska Isiltiru i Helvethu na cucky, nikdo z nich by tady dnes nebyl.

Ted' je už pozdě učit se štítovou hradbu, ale přísahám, jestli se dostaneme domů...

Jeden z medvědích jezdců předjel před ostatní. Zem se s každým krokem tlapy zvířete otřásla. Zastavil se před Jaelem, tyčil se vysoko nad něj.

Obr sklouzl ze sedla s vysokou opěrkou a dál kráčel pěšky, plavé vlasy i kníry měl spletené do tlustých copů. Na širokých ramenou mu spočíval plášť z tmavé kožešiny, pod ním se blýskalo železo. V ruce držel kopí s tlustým ratištěm, válečné kladivo nechal připevněné k sedlu. Jeho medvěd je sledoval malýma, chytrýma očima. Ohrnul pysk a odhalil řadu ostrých zubů.

„Vítej v Pustině, Jaele, králi Isiltiru,“ pronesl obr. Jeho hlas zněl jako štěrk drhnoucí o kámen.

„Zdravím, Ildaere, náčelníku Jötunů,“ odvětil Jael. Ukázal za sebe. Vojáci se rozestoupili, vůz popojel dopředu. Jeden z chlupatých turů, kteří ho táhli, zafrkal a zahrabal kopytem o zem.

Pach toho medvěda se mu nelíbí o nic víc než mně.

Jael stáhl plachtu zakrývající náklad na voze. „Jak moji vyslanci slíbili. Hold na vaši počest. Zbraně vašich předků, nahromaděné v Dun Kellen,“ řekl, natáhl paži a s námahou vytáhl z vozu obrovskou válečnou sekýru. „Můj dar pro vás.“

Ildaer ukázal rukou a k vozu přistoupil jiný obr, přes záda měl přepásaný široký meč. Dosahoval do stejné výšky, jako Jael na koni. Obr vzal od Jaela sekuru, otočil ji v rukou, pak do vozu nahlédl. Po tváři mu přeletěla radost, kterou nedokázal skrýt.

„Jsou to zbraně našeho rodu,“ potvrdil obr Ildaerovi a kývl hlavou.

„Vracím vám je na znamení dobré vůle a taky jako odměnu za vaši pomoc, kterou od vás budu potřebovat,“ oznámil Jael.

Obr sevřel otěže turů a vydal se s nimi zpět k pevnosti. Když vůz projížděl kolem Ildaera, náčelník do něj rychle nahlédl. Pak se k vozu nahrnul i další obři.

„A co mi zabrání, abych nepozabíjel tebe i tvoje muže a nehodil vaše mrtvoly medvědům?“

„Živý pro tebe mám větší cenu. Bylo mi řečeno, že jsi chytrý. Žádný divoch.“

Ildaer se na Jaela podíval, oči se mu pod trčícím obočím zúžily. Ohlédl se na vůz plný zbraní.

„A kromě toho, kdo říká, že bychom nezabili my tebe i s celou tvou družinou?“ zeptal se Jael.

Obři za Ildaerem se na Jaela zlostně podívali.

Medvěd zavrčel.

Ulfilas ucítil dobře známý osten strachu — předzvěst náhlého násilí. Prsty na jílci sebou škubly.

„Cha,“ zasmál se Ildaer. „Líbíš se mi, jihozemče.“

Ulfilas poznal, že chvíle přešla, napětí opadlo. *Jihozemče? Isiltir nepatří mezi jižní země. Ale pravda, tady jsme úplně na severu. Všem na jih odsud říkají jižní země.*

Ildaer se znovu ohlédl na vůz. „Pro můj lid má tohle velkou hodnotu,“ připustil.

„Není to nic ve srovnání s tím, co jsem připravený dát, pokud mi pomůžete,“ oznámil Jael.

„Co tedy chceš?“

„Chci, abyste mi našli uprchlého kluka.“

KAPITOLA DVA

CORBAN

Corban se probudil s bušícím srdcem — pozůstatkem snu, který se s procitnutím rozptýlil, jen na okamžik ještě zůstalo tušení černých očí a nezměrné nenávisti. I to ale brzy zmizelo.

Všude kolem panovala studená temnota.

Uslyšel zavrčet Bouřku a posadil se, jednou rukou nahmatal jílec meče. *Něco je špatně.*

Vedle sebe cítil Bouřčino mohutné tělo. Natáhl ruku a po hmatu zjistil, že má zježenou srst.

„Co se děje, holka?“ zašeptal.

Tábor halilo ticho. Po Corbanově levici ještě žhnuly uhlíky v ohništi, ale Corban se jim vyhnul pohledem, protože věděl, že by tak přišel o veškerou schopnost spatřit ve tmě alespoň to málo, co viděl. Rozeznal hutnější stín vojáka stojícího na hlídce na svahu spadajícího do doliny, v níž tábořili. Vyloup se měsíc a odhalil další postavu o kousek dál, vysokou a s tmavými vlasy. *Meical*. Ten stál naprosto bez hnutí a upíral oči na hranu dolíku. Za Corbanem zafrkal kůň.

Z nebe se ozvalo pleskání křídel a skřípavé zakrákání. „*VSTÁVAT, POZOR NEPŘÍTEL. VSTÁVAT, VSTÁVAT, VSTÁVAT.*“

Craf nebo Fech. Corban vyskočil na nohy, obrysy postav všude kolem něj dělaly totéž, zaskřípěly meče tasené z pochev. Na obvodu doliny se objevily tvary, na okamžik vykreslené září měsíce, ale to už se valily ze svahu dolů. Ozvalo se prasknutí, náraz, výkřik.

„Kadošim!“ zakřičel Meical a nastal zmatek. Těla vířila, tmavší stíny se mísily se svitem hvězd, pak z ohniště vyletěly jiskry a oheň jasně vzplanul, ozářil prostor kolem. Corban stihl zahlédnout Brinu, jak vedle ohně pronáší zaříkadla. Plameny vyšlehly výš, mířily na nepřítele.

Nové světlo odhalilo v táboře tucet útočníků. Oblečení byli jako Jeharové, pohybovali se však jinak. Z jeharské ladnosti neměli nic, jako by se jim v těle skrývala příliš velká síla, než aby se dokázala udržet v hranicích masa a kostí. Prosekávali si cestu táborem, vzduchem létala těla těch, kteří se je snažili zastavit. Corban si pamatoval, jakým způsobem bojovali Kadošim v Muriasu hned poté, co povstali z kotle: jak s divokou, nelidskou zuřivostí trhali údy z těl. Přelila se přes něj vlna strachu a přikovala mu nohy k zemi. Uslyšel vzpurný výkřik v podivné řeči, a když se podíval, uviděl Balura Jednookého, jak se s dalšími obry za sebou vrhá proti Kadošim. Ti se na okamžik zarazili, ale pak už stočili útok právě na Balura.

Přišli si pro tu sekyru.

Corban si při pohledu na útočící Kadošim vzpomněl na mámu — jak zaútočili na ni, jak se snažil zastavit proud krve, zatímco ji svíral v náručí, jak se jí z očí vytrácelo světlo. Vzplála v něm nenávisť k těm netvorům a spálila všechen strach, který ho ještě před okamžikem přimrazil na místo. To už se dával do pohybu, s každým krokem utíkal rychleji, Bouřka po jeho boku.

Všimli si ho dřív, než doběhl až k nim, nebo je možná upozornila Bouřka. Tak či onak, Kadošim očividně poznali jeho i to, čím měl údajně být: Seren Disglaiem — Jasnou hvězdou a vtělením Elyonova avatára. Několik se jich oddělilo od hlavní družiny, která v té chvíli bojovala s Balurem a jeho obry a s Tukulem a Jeharem, kteří máchali a sekali.

Bouřka natáhla krok a Corbana předhlonila. Zhlédl, jak se jí na zadních nohách naduly svaly, když se chystala ke skoku, ale to už letěla vzduchem a jako velká koule srsti a masa se srazila s jedním z Kadošim. Zahryzla se mu do krku.

Corbana ovládly instinkty. Sevřel meč obouruč, napřáhl do výšky a sekl šikmo dolů, přitom přesunul váhu, aby se kolem své oběti prosmýkl. Cítil, jak meč prosekl tvrzenou kůži i kroužky, roztříštil kost a rozťal maso.

Obvykle by taková rána byla vražedná. Démon se však jen zapotácel a jednou rukou chytil Corbanovu čepel. Zadíval se na Corbana, zavrtal se do něj svýma černýma očima, pak se zazubil, přitom se mu z úst řinula krev černá jako inkoust. Tohle už nebyli lidští Jeharové, jejichž těl se Kadošim zmocnili, když se vynořili z kotle, ale něco mnohem silnějšího.

Corban trhl mečem, viděl odpadnout uříznuté prsty, jak se démon pokusil rukou udržet ostří. Druhá ruka vystřelila do vzduchu, chytila Corbana za krk, zvedla ho ze země. Nemožně silné prsty začaly svírat. Corban kopal nohama, snažil se zasáhnout protivníka mečem, jenže jeho úderům chyběla síla. Na okrajích zorného pole se objevily hvězdičky a pohled se mu zatahoval temnotou. Tlukot srdce zesílil, přehlušoval všechno ostatní. Corbana polil děs a vehnal mu do těla novou sílu. Vlkovčími spáry udeřil tvora do hlavy. Cítil, jak praskla lebka, stisk na krku ale přesto nepovolil.

Démon se zadíval Corbanovi do očí, klidně a s hlavou nakloněnou ke straně.

„Takže ty jsi ta Meicalova loutka,“ zavrčel, až to Corbana vylekalo. Hlas měl nejistý, jakési nosové dunění, které se zdálo příliš hluboké na hrdlo, z něhož vycházelo.

Corban zkusil zvednout meč, najednou mu však připadal hrozně těžký. Až příliš těžký. Vyklouzl mu z prstů. Ze všech údů mu vyprchávala síla, vytékala z něj, a místo ní mu do těla pronikala netečnost.

Tolik k nadějím všech ostatních, že já jsem Jasná hvězda. Takhle vypadá smrt? Aspoň ale zase uvidím mámu.

Něco do něčeho narazilo, ozvalo se prasknutí, které cítil v celém těle. Válečníkovi se do krku a ramene zakously ostré zuby.

Bouřka, uvědomil si jakoby zdálky.

Nepřítele náraz odmrští. Bouřka se snažila odtrhnout Kadošim od Corbana, ale stisk na Corbanově hrdle stále nepolevoval. Přišel další náraz — tentokrát provázený čímisi, co znělo, jako když se rozštípne mokré dřevo. Netvorovi se do zápěstí zakousla sekýra a úplně mu ho usekla.

Corban se zřítil na zem, zesláblé nohy se pod ním jenom složily. Zvedl oči. S démonem zápasil Tukul, Bouřka bojovníkovi ze Zásvětí zároveň trhala nohu. Vtom přiskočil někdo další. Míhl se meč a to už vzduchem letěla hlava.

Tělo bez hlavy se svezlo k zemi, nohy zabubnovaly o zem a z démona vyvěřela černá pára ve tvaru postavy s velikými křídly a očima žhnoucíma jako uhlíky, které na ně ještě krátce pohlédly s bezednou zlostí, ale to už vítř trhal postavu na cáry. Vzduchem se rozlehl zmučený kvil.

Nad Corbanem stál Gar a podával mu ruku.

„Musíš jim setnout hlavu,“ řekl Gar.

„Už jsem si vzpomněl,“ zachrčel Corban.

„Příště si vzpomeň dřív.“

Corban přikývl a třel si krk. Dotkl se válečnické torky a nahmatal v kovu prohlubeň.

Tohle mu nejspíš zabránilo, aby mi docela nerozdrtil krk.

Bitva už byla skoro dobojována. Mezitím se připlížila šed' počínajícího jitra a Corban teď viděl hrstku obrů, jak tisknou k zemi posledního z Kadošim, nad kterým stál Balur. Máchl sekýrou a to už se ve vzduchu utvořila další mlžná postava. Zavřeštěla rozlícena vynuceným odchodem ze světa těla.

Nastal tichý, úlevou naplněný okamžik, jaký vždycky přichází těsně po bitvě. Corban se zarazil. Měl radost, že žije, strach i napětí boje začínaly odplývat. U ostatních pozoroval totéž — uvolnění svalů, proměnu ve tváři, společný vděk. Ale to už se zase dávali do pohybu.

Přicházel rozbřesk a oni snášeli své mrtvé a kladli je na břeh hned vedle mohyly, kterou navršili teprve včera. Corban stál a zíral na tu hromadu kamení vytahaného z potoka.

Tam leží moje máma, pod těmi kameny.

Corbanovi se po tváři skutálela slza, v břiše se mu vzedmuly žal a vyčerpání, pronikly do hrudi a vyrazily mu dech. Uslyšel zakňučení: Bouřka mu tiskla čenich do dlaně. Byl strupatý zasychající krví.

Postavil se před máminu mohylu, studený vánek ho zamrazil. *Jak jen může být pryč?* Její nepřítomnost vnímal tělesně, jako by mu usekli ruku nebo nohu. Události včerejšího dne mu připadaly jako sen. *Hrůzný sen.* Mámina smrt, smrt její a tolika dalších, mužů a obrů a dlouhatánských červců. A také včera spatřil kotel: jeden ze sedmi Pokladů, památku z časů pohádek. Viděl vyvřít vlnu duchů-démonů ze Zásvětí, Asrothovy Kadošim,

kteří vklouzli do těl strnulých jeharských válečníků jako do prázdných nádob. Věděl, že ta skupina, která je před chvílí napadla, tvořila jen malou část všech těch, kdo zůstali asi tucet líc na sever: Nathair a jeho váleční démoni v pevnosti Murias.

Co budeme dělat?

Díval se, jak ostatní jeho následovníci začali rozebírat tábor. Hledal Meicala, ale nikde ho neviděl. Brina stála u ohniště, Craf s Fechem létali kolem ní. Zahlédl Coralen, jak tiše obchází tábor a prověřuje koně ve výběhu. Vlkovčí spáry měla přehozené přes rameno. Corban si připomněl slova, která si vyměnili před bitvou v Muriasu, když se doslechli o pádu Domhainu, o smrti jejího otce, krále Eremona. Jak utekla mezi stromy a on ji následoval, chtěl ji utěšit a nevěděl jak. Prohodili jen pár slov a on na chvíli nahlédl za ty studené tvrdé hradby, které kolem sebe vystavěla. Zatoužil, aby se do té chvíle mohl vrátit a povědět jí toho víc. Teď viděl, jak otočila hlavu, na okamžik pohlédla přímo na něj, pak se opět ostře odvrátila. Za ní stál hlouček postav — obři, kteří prchli z Muriasu, schoulení jeden ke druhému jako snop obelisků. O něco blíž se u potoka scházeli Jeharové a chystali se zahájit svůj tanec meče. Corban ucítil, jak ho k nim táhne síla zvyku. Bez přemýšlení se tam vydal. Uprostřed toho víru ze samého strachu, smrti a žalu, který hrozil, že ho zcela pohltí, hledal útěchu v něčem známém.

Jeharové se shromáždili kolem svého vůdce Tukula, vedle něj stál Gar. Za Tukulem se seřadilo pár desítek Jeharů — byli to ti, kteří vysvobodili Corbana z Rhininy pevnosti —, další viděl před Tukulem. Těch bylo nejméně dvakrát tolik. Když Corban přicházel, Tukul zrovna zvyšoval hlas a pronášel něco v řeči, kterou Corban nepoznával. Zástup Jeharů před Tukulem padl na koleno a sklonil hlavu. Jeden však nikoli — Corban v něm poznal jednoho z těch, kteří následovali Nathaira, než pochopili, že byli oklamáni. Vypadal, že ho něco rozezlilo. Gar postoupil o krok vpřed. Po těch letech, co s ním Corban prožil, teď poznal, že zuří — podle vzpřímení zad, napětí v ramenou.

Oba muži chvíli stáli a provrtávali se pohledem, z obou vyzařovala bezprostřední hrozba násilí, pak Tukul vyštěkl rozkaz a oni od sebe odstoupili, druhý Jehar odešel.

Gar uviděl Corbana a vydal se k němu. Oči měl zarudlé. Corban si vzpomněl, jak Gar plakal u máminy mohyly. Bylo to poprvé, co ho viděl takové city projevit.

Vždycky vypadal tak silný, vždy se tak pevně ovládal. To, že Corban viděl Gara plakat, mu ho nějak polidšťovalo. Corban ke svému učiteli a ochránci pocítil náhlou náklonnost. Ke svému příteli.

„Co se děje?“ zeptal se Corban.

„Jeharové, kteří následovali Sumura a Nathaira,“ odvětil Gar a kývl k válečníkům, kteří už vstali a teď se stavěli do řad na tanec meče. „Přijali mého otce za svého kapitána.“

„To je dobře. A tamten?“ zeptal se Corban a pohlédl na Jehara, který prve mluvil s Tukulem.

„Akar. Byl Sumurův kapitán. Je zahanbený, že následovali Černé slunce, že se nechali Nathairem tak obelhat. Že se nechal obelhat on sám. Je to hrdý muž. Hrdost ho nutí dělat pošetilé věci.“ Gar pokrčil rameny, zuřivost z předchozích okamžiků buď zmizela, nebo ji dobře skryl.

„Vypadal, že se s tebou chce bít.“

„Na to ještě možná dojde.“ Gar se podíval na Akara, který se teď vmísil do řady na tanec meče. „Navíc jsme si spolu už něco prožili.“

Corban čekal, ale Gar už nic dalšího nedodal.

„Kde je Meical?“ zeptal se tedy Corban.

„Prohledává okolí. Vyrazil krátce po útoku — vzal si obra a hrstku mých bratří v meči a odešel.“

„Neměli bychom ho jít hledat?“

„Myslím, že Meical se o sebe dovede postarat sám. Za chvíli se vrátí. Nejlepší, když ji dobře využijeme.“ Gar mu ukázal, aby se zařadil mezi jeharské válečníky. Corban tasil meč a zaujal první postoj tance. Mysl se brzy ponořila do rytmu cvičení, vládu nad tělem od vědomých myšlenek převzala paměť svalů. Čas ubíhal, splýval se střídáním napětí a uvolnění, se soustředěním a potem, s pumpováním krve a tlukotem srdce a vahou meče. Pak bylo po všem, Tukul vystoupil z řady a nakázal Jeharům sklidit tábor.

Corban zůstal ještě chvíli stát a vychutnával si bolest v zápěstích a ramenou, držel se jí jako čehosi důvěrně známého. Rozhlédl se a opodál spatřil

kamarády, jak ho sledují — Farrella a Coralen, Datha vedle nich. Někdo šel k němu — Cywen, s máminým pásem na vrhací nože připjatým šikmo přes trup.

„Všechno nejlepší k svátku, Corbane,“ řekla Cywen.

„Cože?“

„Máš svátek. Sedmnáct let.“

Vážně? Zatřásl hlavou. Je to už víc než rok, co jsme uprchli z Dun Carreg — co jsem Cywen viděl naposledy. Rok plný útěků a bitev, krve a strachu. Ale já jsem ho aspoň strávil s rodinou a přáteli. Čím si musela projít ona? Rok osamocené, kdy přežívala bůhví co. A pak se vrátí k nám jen a hned nato musí pomáhat pohřbívat mámu. Dlouze si Cywen prohlédl — byla hubenější, špínu na tváři zvýrazňovaly cestičky po slzách. Kosti v obličejí měla ostře vykreslené a v očích ztrápený pohled. Včera před spaním spolu moc nemluvili. Za ten den se jim toho všem přihodilo až příliš, než aby měli chuť vracet se ještě k něčemu dalšímu z minulosti. Místo toho jen proseděli hodiny u ohně a těšili se vzájemnou přítomností. Dath Corbanovu sestru škádlil a snažil se ji přimět k úsměvu, Farrell mlčky přihlížel a Coralen přecházela sem a tam, jako by se nedokázala usadit.

Než Corban stihl odpovědět Cywen na pozdrav, ozvalo se bubnování kopyt a přes hranu kotliny se přehoupla hrstka jezdců. Vedl je Meical, hned za ním následovala mohutná těla obrů. Corban dokázal jen stěží uvěřit, že nejúpornější nepřátelé lidí se teď stali jejich spojenci. Meical vjel do tábora, ladně sklouzl ze sedla a vydal se přímo ke Corbanovi. Balur a ještě jeden obr — obryně — se k němu přidali, Tukul šel hned za nimi.

„Útok přežil jenom jeden z Kadošim. Sledovali jsme ho půl cesty do Muriasu, než jsme to vzdali. Území mezi námi a pevností je čisté, prozatím,“ oznámil Meical. „Hádal bych, že Kadošim teď nějakou dobu zůstanou za hradbami a budou si zvykat na nová těla.“

„Fech už je sleduje,“ dodala obryně. „Další takové překvapení jako dneska už nás nečeká.“

„Dobře,“ přikývl Corban. Podíval se na Meicala. „Co dál?“

„Na to jsme se přišli zeptat my tebe,“ odpověděl Tukul a zíral přímo na Corbana.

„Mě?“

„Jistěže tebe. Ty jsi Seren Disglair. My tě následujeme.“

Corban cítil, jak se kolem změnila nálada, a když se rozhlédl, celý tábor jen nehybně stál a mlčel. Všichni se dívali na něj.

Corban polkl.

KAPITOLA TŘI

UTHAS

Uthas z klanu Benothi hleděl na mrtvé. Stál přímo ve veliké bráně do Muriasu, slunce ho hřálo do zad. Těla jeho obrů ležela vyrovnaná před ním, desítky těl — síla Benothi obrácená vniveč. Tu a tam přecházeli obři, kteří přežili, zbývající hrstka z těch, co se postavili na jeho stranu — o málo víc než dvacet obrů — a postupně vytahovali z hromady mrtvol další padlé druhy. Celá síň byla plná mrtvých — obrů, lidí, koní. Vše podkresloval pach krve a výkalů.

Ve stínech se rýsovaly i další postavy — Kadošim. Pohybovali se podivně, ještě si nestihli zvyknout na nová těla z masa a kostí. Uthas potlačil nutkání se otřást a odvrátil oči: teď když pominul zmatek a shon bitvy, ho pohled na ně znepokojoval.

Většina Uthasových přeživších druhů se shromáždila kolem kotlíku s inkoustem, do kterého namáčeli kostěné jehly a vepisovali si do kůže legendu trnů. Při včerejší bitvě zabíjeli všichni — všichni budou mít na těle nové vytetované trny. Viděl svého štitonoše Salacha, jak se sklání nad Eisou a tetuje jí na rameni. Uthasovy oči sklouzly zpět k mrtvým vyskládaným u jeho nohou. Prohlížel si jejich tváře. Jedna, kterou doufal, že tu najde, chyběla. *Balur. Měl jsem vědět, že nebude mít dost cti, aby umřel.* Vědomí, že Balur pořád žije, v něm vyvolalo záchvěv strachu. Věděl, co by mu Balur rád provedl. *Balur tenhle krvavý střet ponese až do konce dní. Balur musí zemřít.* Pohled se mu zastavil na mrtvole Nemain. Jeho někdejší královna, teď jen potrava pro mrchožrouty.

Co jsem to provedl? Zahlodaly v něm strach a pochybnosti. Proklínal události, které vedly až sem. Proklínal Fecha, toho zatraceného ptáka, který Nemain varoval před jeho zradou. Přiložil si dlaň k obličejí, nahmatl šrámy, které mu Fechovy pařáty vyryly do čela a tváří.

Všechno by dopadlo jinak, kdybych měl čas si s Nemain promluvit... Zatlal zuby. Ne. Je dokonáno, není návratu. Musím z toho vytěžit, co se dá, ochránit a přetvořit svůj klan. Teď je ze mě král Benothi.

Jeho pozornost upoutaly hlasy. Zvedl oči a viděl, jak ze síně vychází Nathairův rádce Calidus a za ním se tyčí obr Alcyon. Po bitvě si zbudovali dočasný tábor v komnatě s kotlem, hluboko v útrobách hory, ale Uthas to tam nemohl vystát. Z puchu z tolika mrtvých červců se dávil. Kromě toho by bylo pošetilé nechat bez dozoru bránu, jediný vchod a východ pevnosti Murias. Jejich nepřátelé podle všeho uprchli, ale kdoví čeho jsou schopní? Meical a jeho následovníci si už jednou dokázali do pevnosti prorazit cestu a rozvrátit obřad, takže spouště Kadošim zabránili, aby prošli kotlem do světa těla.

Calidus si všiml Uthase a vydal se k němu.

„Kolik obrů Benothi je naživu?“ zeptal se Calidus. Rána na čele se mu začínala pokrývat strupem — když mluvil, kůže se mu řasila. Po bitvě připadal Uthasovi unavený, tvář měl zamračenou, stříbrné vlasy ztratily lesk. Poprvé vypadal křehce, jako stařec. Nyní to však bylo pryč. Calidus stál zpříma, tělo ožívalo novou energií, ve žlutých očích se zračil dravčí pohled vyzařující moc.

„Čtyřicet pět, možná padesát z těch, kdo stáli za mnou. Pak nejspíš několik dalších, kteří bojovali proti nám — přinejmenším jsme zatím nenašli jejich těla. Například Balur.“

„Balur má sekyru z hvězdného kamene. Vzal ji Alcyonovi.“ Calidus vrhl zdrcující pohled na obra, který stál vedle něj se sklopenou hlavou a fialovou modřinou ve tváři. Uthas si všiml, že Alcyon má přes záda přepásané válečné kladivo, jež nahradilo sekyru, kterou tam měl prve. *Nepochybně ho vzal někomu z mrtvých Benothi.* To Uthasovi zjitřilo hněv v břiše. Vrhla na člena znepřáteleného klanu kurganských obrů zlostný pohled.

Ne, okřikl se v duchu, jestli se má uskutečnit můj sen, takhle smýšlet nesmím. Kdysi jsme všichni byli jeden klan, před Rozštěpením. A tak to může opět být. Při pohledu na Alcyona si však uvědomil, jak hluboko dávné křivdy zapustily kořeny.

„Máš něco na srdci?“ zavrčel Alcyon, napřimil se a opětoval mu stejně temným pohledem.

Ovládej se, buduj mosty, pobídl sám sebe.

„Vidím, že neseš benothskou zbraň. To obnáší velkou čest.“

„Čest — u Benothi?“ odfrkl si Alcyon.

„Jo,“ zabručel Uthas, zlost rostla. „Jako u všech klanů. Dokonce i u Kur-ganů.“

Alcyon se pomalu rozhlédl, pohledem spočinul na mrtvých benothských. „Tady žádné velké známky benothské cti nevidím.“

„Udělal jsem, co jsem musel,“ odsekl Uthas. „Pro naši budoucnost. Tvou, mou, všech klanů. Kdyby Nemain pokračovala v tom svém nicnedělání dál, klany by zanikly, zbyly by z nich jen pohádky na strašení nezvedených dětí.“

„A místo toho se teď vzájemně vyvraždíme.“

Ty hlupáku, ty nedokážeš vidět celou tu dlouhou cestu, vidíš jen na jediný další krok. Cítil, jak se přestává ovládat.

„Udělal bys líp, kdyby ses býval soustředil na úkol, který jsi dostal.“ Uthas pokrčil rameny. Zlost mu stoupala v těle jako žluč po nadměrném množství vína. „Ale tys nedokázal ani to — nedokázal sis ani udržet sekyru z hvězdného kamene.“

„Neopovažuj se mě soudit zrovna ty, který jsi zradil svůj rod, svou královnu.“ Alcyon se opět rozhlédl, očima spočinul tentokrát na rozlámaném těle Nemain. „A sekyru mi vzal Balur Jednooký. To za potupu nepovažuji, kdežto z tebe cítím strach už při zmínce jeho jména.“

Uthasovi ta slova připadala jako políček do tváře. „Oba tady sloužíme stejnému pánovi,“ řekl.

„Ano, ale ty proto, že sis to vybral,“ zamračil se zlostně Alcyon.

„Dost,“ štěkl Calidus. Zadíval se na Alcyona, až obr od Uthase odvrátil zrak. „Balur je problém. Doufal jsem, že padne v bitvě.“

Jako i já. „Udělá, co bude v jeho moci, aby mě zabil.“ Uthase bodla hanba za třas, který ve svém hlase zaslechl. Sevřel pevněji kopí, hanba se proměnila ve zlost. „Možná je mrtvý. Možná ho zabili ti, co se ještě v noci vydali pryč.“

Po bitvě se rozhořel spor. Jeden z Kadošim se hádal s Calidem. Bylo znepokojivé slyšet tak cizí hlas vycházet z úst Jehara — skřípavý a syčivý.

„Zklamal jsi Asrotha,“ obviňoval ten démon Calida, přitom nesouladně trhal pažemi. „Tu sekyru si musíme vzít zpátky hned teď, než bude pozdě, a znovu otevřít průchod.“

Calidus se na ta slova dlouze nadechl, vši mocí se ovládal. „Je to moc velké riziko, Danjale,“ namítl Calidus. „Boje pořád ještě zuří. Teď musíme zajistit pevnost, udělat všechno pro to, aby byl v bezpečí kotel. Nebo snad navrhuješ, že ho tady máme nechat nehlídaný?“

„Je nutné umožnit přechod našemu velkému vládci. K tomu potřebujeme sekyru z hvězdného kamene.“

„K otevření průchodu pro Asrotha potřebujeme všech sedm Pokladů, nejenom sekyru. Průchod otevřeme, ale musíme počkat. Využil jsem příležitost a přes tisíc našich bratří se teď odělo tělem. Spokoj se s tím. Asroth čeká, aby do tohoto světa vešel ve vlastní podobě, ne aby obsadil tělo někoho jiného, jako jste to udělali vy. A kromě toho, pronásledovat Meicala v tuhle chvíli by byla hloupost. Ohrozilo by to kotel a spousta z vás by přitom přišla o svou novou kůži.“

„To tvoje tělo z masa a kostí z tebe udělalo zbabělce,“ zavrčel démon. „Až se Asroth dozví, že to já jsem zajistil sekyru a umožnil jeho přechod, odmění mě.“

Calidus o krok ustoupil a tasil meč, jeho zaskřípění přitáhlo všechny oči v okolí. „Zbabělce? Právě jsem bojoval s Meicalem, nejvyšším kapitánem Ben-Elim, a donutil jsem ho k útěku. Vybojoval jsem nespočet bitev, abych se dostal až sem a vytvořil most mezi Zásvětím a světem těla, abych vaše nicotné duchy přivedl sem. Ty mě nebudeš nazývat zbabělcem. Nebo mě snad chceš vyzvat na souboj, vzpurný Danjale?“

Svaly v Danjalově těle se zaťaly a zase uvolnily — zachvění podobné vlně. Nakonec sklopil zrak.

„Usiluju jen o slávu našeho pána,“ zabručel.

„To já též,“ přitakal Calidus. „Vydej se za Meicalem a setkáš se s naším pá-nem dřív, než se naděješ.“ Calidus se k němu otočil zády a odcházel. Bývalý Jehar se rozhlédl kolem sebe, zavolal o pomoc a vyběhl ze síně, následovaný asi tuctem dalších Kadošim.

„Jestli je najdete, zkuste zabít tu Meicalovu loutku, jeho Jasnou hvěz-du. Tak alespoň svou smrtí dosáhnete něčeho užitečného,“ zakřičel za nimi Calidus.

Uthas pocítil záchvěv naděje. Aby získali sekyru z hvězdného kamene, museli by zabít Balura.

Přál si, aby to tak dopadlo, ale po těch, kteří v noci odešli, nebylo dosud ani slechu.

„Tvoji druhové, co se vydali pro sekyru, možná už Balura zabili, možná už sekyru mají.“

„Možná.“ Calidus pokrčil rameny. „Ale pochybuju. Spíš se nechali zabít a jejich duchové se vrátili do Zásvětí. Meical sice v něčem dělá chyby, ale hlídky určitě postavil. A jak bojovat, to ví.“

Uthas nedokázal skrýt zklamání, když jeho naděje zablikala a pohasla.

„Nijak na tom nezáleží. Danjal byl vždycky hlupák, bez jeho vzpurné povahy nám bude líp. Balura se neboj. Já tě ochráním. Tvoje budoucnost teď spočívá na mně. A tvoje oddanost Asrothovi nebude zapomenuta. Kotel jsem získal díky tobě a jsem ti za to vděčný.“ Stařík se na chvíli odmlčel, Uthas z jeho slov čerpal odvalu.

„Kolik jich s Balurem je?“ zeptal se ho Calidus.

„Nemůžeme jich najít asi dvacet a to včetně té mrchy jeho snící dcery Ethlinn. Nenašli jsme ani žádné z našich mladých — ty jsme skryli ve vyšší komnatě. Dalších asi dvacet.“ Zavrtěl hlavou, tělem mu projela vlna lítosti. „Benothi jsou na pokraji vyhynutí. Naše počty...“

„Na výčitky je pozdě. Své rozhodnutí jsi už učinil. A moudré rozhodnutí — zvolil sis vítěznou stranu. Po světě teď chodí Kadošim. A to je jenom začátek.“ Calidus roztáhl rty úsměvem, který nedosáhl až do jeho stude-ných očí.

Ma pravdu. A kromě toho, jaká jiná cesta se mi nabízela? Nyní je osud Be-nothi provázaný s osudem Kadošim.

Uthas se rozechvěle nadechl. „A co teď?“ zeptal se Calida. „Kotel máš. Co s ním chceš udělat?“

„Přepravit ho do bezpečí.“

„Tady je v bezpečí až dost.“

„Očividně ne. My jsme si ho vzali. Ne, musíme ho převézt do Tenebralu. Tam bude v samém středu sítě, kterou jsem splétal mnoho let. Kromě obrů Benothi a Kadošim ho budou chránit i Lykos se svými Vin Thalůňany a Nathairovy orlí stráž.“

Uthas se zamračil. „Dlouhá cesta. Spousta se toho může přihodit.“

„Tak, ale bude ho provázet taková čestná stráž, jakou tenhle svět ještě nespátřil: vy Benothi a přes tisíc Kadošim.“

„A až bude v Tenebralu?“

„Pěkně postupně. Nejdřív tam kotel musíme dovézt. Chci, abyste ty a tvoji obři postavili vůz, na kterém by se dal přepravit, pevný a silný.“

„To uděláme. Takže do Tenebralu. Na to budeš potřebovat Nathaira.“

Calidus se zamyslel a zamračil. „Ano. Nadešel čas, abych si s naším rozčarováním králem promluvil.“

Calidus už předtím Uthase pověřil, aby na Nathaira dohlédl. Během celé bitvy král jen seděl na schodech vedoucích ke kotli, zatímco se mu přímo před očima odvíjela pravda jeho činů a zahalovala ho jako rubáš. Poté co tak dlouho věřil, že je Seren Disglair, ho pohled na bitvu nutil tázat se po jeho skutečné roli. Po bitvě se pokusil Calida konfrontovat, ten si ho ale jednoduše nevšímal. To byla zřejmě pro Nathaira poslední kapka. Rozlítl se a napadl Calida, z pusy mu létaly sliny, jak se z něj hrnuly kletby, jak Calida proklínal coby zrádce, ale Uthas ho chytil, přidržel a Calidus ho praštil, až Nathair upadl do bezvědomí. Potom mu Calidus ustříhl pramen vlasů.

„Kde je Nathair?“ zeptal se Uthase Calidus.

„Venku,“ ukázal Uthas na bránu.

„Doprovod' mě. Potřebuju, aby Nathair spolupracoval. Bez trochy přesvědčování se to neobejde a tvoje přítomnost může být užitečná.“

„A když spolupracovat nebude?“

„Pak mám vždycky tohle,“ řekl Calidus. Rozhrnul plášť a odhalil nahrubo udělanou hliněnou loutku, do níž byly vsazeny pramínky tmavých vlasů.

Má snad i moje vlasy nalepené na jinou hliněnou postavíčku? Uthas se při té představě otrásl hrůzou.

„Byl bych ale radši, kdyby na to nedošlo,“ odtušil Calidus a zase plášt spustil.

„Soucit?“

„Nebud' hlupák,“ obořil se Calidus ostře. „Jen bych měl zase o starost víc — a dobývat svět je už tak pěkná dřina.“

Když se vydali k bráně, jeden z Kadošim na Calida zavolal. Uthas poznal, že jeho nové tělo patřilo kdysi Sumurovi, vůdci Jeharů, kteří následovali Nathaira. „Tohle tělo,“ řekl démon hlasem připomínajícím hadí chrčení. „Slábne, neposlouchá už tak dobře jako dřív.“

„Těla z masa musí jíst, aby obnovila sílu,“ odvětil Calidus. „Nejlíp každý den.“

„Jíst?“

„Musíš pozřít stravu: ovoce, maso, spoustu věcí.“ Calidus mávl rukou.

Uthas ještě viděl, jak přes obličej, který kdysi patřil Sumurovi, přeletěly vlny pohybu. Černé oči se vyvalily, rty se ohrnuly v bolestném šklebu a z úst se vydral výkřik. Kůže na tváři se na chvíli celá zkroutila, jak se skrz ni snažily protlačit nějaké prsty. Kadošim zakroutil krkem a hekl. Tvář se opět vyhladila, uklidnila a nabrala prázdný výraz.

„Tenhle člověk se mě snaží vypudit,“ ozval se znovu plazí hlas. Ústa se mu zkroutila čímsi jako úsměvem, jazyk olízl rty. „Je to docela zábava.“

Uthas byl zděšený. Předpokládal, že vypuzeny byly duše hostitelů. Že nezůstaly uvězněné ve vlastních tělech a že se nesnaží vyhostit duchy, kteří se těl zmocnili. Otrásl se — něco takového by byla smrt zaživa.

„Byl to mistr meče, všichni, do kterých jste vstoupili, jimi byli,“ oznámil Calidus a zvýšil hlas, aby ho slyšeli i ostatní Kadošim v síni. „Prozkoumejte jejich duše, rozeberte je na kousíčky, vstřebejte jejich dovednosti. Naučte se způsobům nového těla. A jezte.“

Síni se rozlehl syčivý smích a Calidus odešel. Uthas viděl, jak se jeden z Kadošim vrhl na zem a zabořil tvář do mrtvého koně, uslyšel čvachtavé trhání masa.

„Jsou jako děti,“ povzdechl si Calidus. „Musím je toho tolik naučit a tak rychle. Proto potřebuju, aby Nathair spolupracoval.“

Krále Tenebralu zastihli o kousek dál na silnici vedoucí k Muriasu, kolem něj ležela na zemi rozervaná těla jeharských válečníků a jejich koní, těla rozmaširovaná na krvavé cáry onou krkavčí bouří, kterou na ně seslala královna Nemain. Stál vedle svého obrovského draiga a zlehka držel v ruce opratě, zatímco tvor se hostil na koňské mršině. Draig na chvíli vytáhl tlamu z roztržitého hrudního koše a pohlédl na ně malýma černýma očkama, z čelistí mu odkapávala krev a tkáň. Když se přiblížili, spatřil Uthas v kapradí a hlodáši jednoho ze svých obrů, kterého pověřil, aby krále Nathaira hlídal.

Nathair je uslyšel přicházet a zvedl hlavu. Pošeptal cosi draigovi a ten se vrátil k hltání koňských vnitřností. Nathair se k nim otočil zády a zadíval se na pochmurnou krajinu plnou vřesovišť a mírných kopců vlnících se až k obzoru.

„Někde tam je,“ pronesl Nathair tiše.

„O kom to mluvíš?“ zeptal se Calidus.

„Jasná hvězda. Tak dlouho jsem si myslel, že ten titul náleží mně.“ Otočil se, teď už klidný, dřívější zlost přešla, vypotřebovala se. Oči měl nateklé a zarudlé. Čelist mu zdobila modřina.

„Klamal jsi mě, celou tu dobu.“ Nathair se podíval nejprve na Calida, potom za něj, na Alcyona. Obr svěsil hlavu, nechtěl se Nathairovi podívat do očí.

„Nepochopil bys to,“ odvětil Calidus.

Nathair nadzvedl obočí. „Na tom se tedy shodneme. Můj první rytíř Veradis ti za tohle setne hlavu. Naštěstí tady teď není, takže nevidí, jak hluboko jsme padli.“

„To ať posoudí čas,“ prohodil Calidus s pokrčením ramen. „Ale ty máš před sebou pořád ještě budoucnost. My všichni.“

„Co — tohle není den mojí popravý?“ Nathairovy oči zalétly k Alcyonovi a Uthasovi za Calidem, pak dál, k benothským strážím stojícím ve stínech.

„Ne. Přicházím si s tebou promluvit.“

„Tak na to už doba minula, řekl bych. Ale pokračuj...“

„Ty vidíš svět tak, jak tě to naučili. Dobro, zlo; správně, špatně. Všechno ale není tak, jak to vypadá.“

„Ne, to není. Sám jsi toho živým důkazem. Tvrdíš, že patříš k Ben-Elim, a přitom jsi opak: velitel Kadošim, padlý anděl, služebník Asrotha.“

„Mluvíš o něčem, čemu vůbec nerozumíš,“ obořil se Calidus. „Kadošim, Ben-Elim — to jsou jména dobrá leda tak pro ty, kdo nic nechápou. Nezapomínej: dějiny píšou vítězové. Dějiny nejsou nerozborná pravda, ale cosi překrouceného, přizpůsobeného, zkresleného pohledem vítěze. Elyon není dobrý, Asroth není zlo. Jenom děti to takhle vidí. Svět není sepsaný v černé a bílé, ale v odstínech šedi.“

„Takže ty chceš, abych uvěřil, že Asroth je dobrý? Že Elyon klame?“

„Ne. Spíš něčemu mezi tím. Že obě strany jsou schopné konat dobro i zlo. Jako ty. Že jsou lidštější, pokud ti to připadá výstižnější. Je tak těžké si to představit?“

Uthas si všiml, že přes Nathairovu tvář cosi přelétlo. *Pochybnosti?*

„Vaše dějiny tvrdí, že Asroth chce zničit tento svět těla,“ navázal Calidus. „Vyprávějí, že stejný byl jeho cíl ve válkách o Poklady. Zeptej se však sám sebe: kdyby to byla pravda, proč by se sem Asroth snažil tak zoufale dostat, stát se tělem?“

„To bych si netroufal ani hádat, když teď vím, jak ohromně jalový jsem byl,“ namítl Nathair s kyselým úsměškem na rtech. Vrátil se náznak jeho předchozí zuřivosti, žilka na spánku sebou škubla.

„Neber to tak dramaticky,“ usadil ho Calidus, „jako nějaké nakvašené děcko. Přicházím s tebou probrat tvrdé pravdy a od tebe chci, abys mluvil jako ten muž, kterým se můžeš stát, jako vůdce, jako král. Ne jako trucovité dítě.“ Chvilí počkal, nechal váhu svých slov zalehnout Nathairovu zlost. „Přemýšlej o tomhle: Asroth chce vejít do světa ne proto, aby ničil, ale aby vládl. Chce vytvořit říši, přesně jak jsi o tom snil i ty. Nový řád, takový, který by se vyznačoval mírem, jakmile se jednou provždy vypořádá s odporem. Od tvých plánů se to nijak neliší. A tebe do toho pořád ještě může zahrnout. Je nás početně málo — budeme potřebovat někoho, kdo by v Zemích vyhnanců vládl. Někoho, kdo by dokázal sjednotit všechna království. Já věřím, že ten někdo jsi ty.“

„A ty si myslíš, že já teď uvěřím něčemu, co ti přešlo přes rty? Po tomhle?“ Nathair ukázal na mohutnou pevnost Murias.

„Ano. Myslím. Odlož svou zlost, svou hrdost i hanbu a přemýšlej. V Zásvětí se vede válka už celé éony. Je krvavá a krutá a srdcervoucí. Viděl jsem své bratry sražené, zlomené, zničené. A sám jsem to násilí Ben-Elim stonásobně vrátil. Dělal jsem, co jsem musel. Zamřčet ti část pravdy bylo nezbytné. Ve válce je nutné dělat těžká rozhodnutí, ve jménu vyššího dobra. To přeci víš.“ Calidus se odmlčel a hleděl Nathairovi do očí.

„Některé meze nejde překročit, i bez ohledu na vyšší dobro,“ vyprskl Nathair.

„Zapomínáš na jedno, Nathaire: já tě znám. Já vím, cos provedl. Víím, jaké meze jsi už ve jménu vyššího dobra dávno sám překročil.“

Nathair zvedl ruku a ucouvl o krok, jako by se chránil před úderem. Jeho draig přestal chróupat kosti a vrhl na Calida zlověstný pohled.

„Neříkám to, abych tě soudil, ale jako lichotku, Nathaire. Jak se jednou k něčemu zavážeš, uděláš všechno, co je nutné, abys to dotáhl do konce. Cokoli je potřeba, nehledě na cenu. To je vzácná schopnost v tomto světě zkréhlosti a slabošství. A přesně taková, jakou my potřebujeme. A tak tě žádám, Nathaire: připoj se k nám. Zavaž se naší věci a získáš všechno, po čem toužíš, tvé sny se stanou skutečností, tvoje cílevědomost se dočká odměny. A když se nad tím zamyslíš, není to zase tak odlišné od toho, o co jsi usiloval před tím, než ti z očí spadly klapky.“

Alcyon za Calidem se pohnul. „Někdo se blíží,“ řekl a stáhl ze zad své nově nabyté kladivo.

„Kde?“ zeptal se Calidus s rukou na jílci a přimhouřenýma očima.

Alcyon ukázal na jihovýchod, do vřesovišť. Zhmotnila se tam temná tečka, která se pohybovala značnou rychlostí.

„To je jeden z mých bratrů,“ řekl Calidus. „Jeden z těch, co odešli s Danjalem.“

Stáli mlčky, postava se zatím blížila. Zem jí pod nohama ubíhala rychle, postava utíkala trhanými skoky. Když se ocitla na dohled, Uthas si všiml, že napadá na nohu.

A má taky něco s rukou.

Muselo je to zahlédnout, jak stojí na silnici, protože to změnilo směr k nim. Konečně se to zbortilo na zem před Calidem. Ruku to mělo useknutou těsně nad zápěstím, z rány ještě kapala krev. Bylo to bledé jako mléko, pod kůží se rýsovaly černé žíly. Nathairův draig na to dunivě zavrčel.

„Jsem slabý,“ zachrčel démon. „Tohle tělo dodělavá.“

„Já jsem vás varoval,“ řekl Calidus. „Máte smrtelná těla. To tvoje brzo vykrvácí.“

„Pomoz mi,“ zašeptal Kadošim.

„Přísahěj, že mě ve všem uposlechněš,“ podmínil si Calidus hlasem studeným jako železo ukované mrazem.

„Přísahám. Prosím...“

„Ovaž mu ruku,“ rozkázal Calidus Alcyonovi a sám poklekl, aby zraněného démona objal. „O svoje nové tělo musíš pečovat, Bune. Jako o zbraň, i o něj je nutné se starat. Ztratil jsi spoustu krve, ale když ti tu ránu ošetříme a nakrmíme tě, všechno bude v pořádku.“

„Děkuju,“ zaskřípal ten tvor. „Nechce se mi tak brzy vracet do Zásvětí.“

„V tom případě už se nikdy nevrhej bezhlavě do bitvy, kterou nejde vyhrát. Co Danjal? Co ostatní?“

„Všichni pryč, zpátky v Zásvětí. Bylo jich na nás moc, a tahle těla...“ Bune zvedl svou neporaněnou ruku. „Docela to trvá, než si na ně zvykneš.“

„To ano. Pojď, vrátíme se k našim, kde tě můžeme líp ošetřit.“ Calidus se podíval na Alcyona, který dokončil obvazování zápěstí a zvedl Bunea do náručí. Calidus je pak vedl zpět skrz bránu Muriasu, Nathair a jeho draig je pomalu následovali. Po nebi líně kroužili ptáci — zbytky Nemaininých krkavců přilákaných pachem mršin. Uthas se na ně zadíval s něčím dost podobným nenávisti a myslel přitom na Fecha. Než vstoupili do stínu pevnosti, zahlédl ještě Uthas krkavce usazeného na římse ve skalní stěně. Pták zíral přímo na něj. Uthas si byl na okamžik jistý, že to je Fech, a zvedl bezděky ruku ke zjizvené tváři.

To určitě ne. Fech není ani tak odvážný, ani tak hloupý, aby se sem vracel.

Calidus se ohlédl na Nathaira.

„Přemýšlej o tom, co jsem ti říkal, králi Tenebralu. Přál bych si, abys v nadcházející válce bojoval na mé straně. Už žádné další podvody.“

Nathair se zastavil před branou do pevnosti a položil dlaň draigovi na krk. Spolu se pak král a zvíře dívali, jak Calidus se svou družinou vstoupili do Muriasu.

„Dobře na něj dohlédni,“ pošeptal Calidus Uthasovi. „Jestli se pokusí zmizet, zastav ho. Jakkoli bude nutné.“

MAQUIN

Maquin utíkal křovím, kolem něj rostly nahusto stromy. Jednou rukou odstrkoval větve, druhou držel Fidele, královnu regentku Tenebralu, která se nedávno provdala za Lyka, vládce Vin Thaluanů. *Dokud se ho nepokusila zavraždit. Hádám, že tím šťastné líbánky skončily.*

Fidele zakopla a Maquin se chvatně ohlédl. Byla zadýchaná, svatební šaty měla roztřepené a potřáhané, potřísněné krví. *Potřebuje si odpočinout.* Odkudsi zezadu k nim doléhaly zvuky soubojů, slabé a vzdálené, ale na Maquinův vkus i tak moc blízko.

Nebude dlouho trvat a Lykos se svými piráty vzbuřence porazí. Pak začne hledat uprchlou nevěstu. Když ale poběžíme moc dlouho, bude s ní konec tak jako tak. Zamračil se a zpomalil. Uslyšel zurčení vody a změnil směr.

Maquin znovu popadl dech, když si ledově studenou vodou opláchl tvář i obnaženou hruď a smyl ze sebe krev ze zápasnické jámy. Když opadlo vzrušení z útěku, začalo ho pálit sto různých šrámů, naskákala mu husí kůže. Začal se třást. *Měl jsem si cestou někde ukrást plášť.* Oblečený byl pořád ještě do výhně jámy: jen boty a kalhoty, za pasem zahnutý nůž a na trupu nic kromě krve a špíny a jizev.

Jsem svobodný. Zhluboka se nadechl a vychutnal si vůně lesa, které mu připomněly Forn. Jiný život. Zavřel oči a myslí se mu prohnaly vzpomínky. Na Gadraie, jeho bratry v meči. Na Kastella, zavražděného tím zrádcovským bastardem Jaelem. Na Tahira s Orgullem, jediné dva, kteří přežili zradu v Haldisu. Připadalo mu to strašně dávno. *V dřívějších dobách.* Podíval se

na své ruce. Do drážek v kůži měl ještě vlisovanou krev, ulpívala mu i pod nehty. *Orgullovu krev.*

Mysl mu zaplnila přítelova tvář, jak ji naposledy viděl, když ho svíral v klíně — zbitého, zakrváceného, umírajícího. V Maquinovi se vzedmul smutek, pohled mu rozostřily slzy. Pamatoval si Orgullova poslední slova: žádal ho, aby vyhledal muže jménem Meical a předal mu vzkaz. *Že jsem zachoval věrnost až do konce,* řekl Orgull.

Tolik smrti a já pořád žiju. Ba co víc. Jsem svobodný. Dobře, uprchlík s nepřáteli za zády a na tisíc líg od domova. Ale mám svobodu. Svobodu vypátrat Jaela a poslat ho do hrobu. Představa Jaela v něm pořád dokázala sežehnout všechno ostatní. Dosud viděl jeho tvář, rty ohrnuté posměškem, když Maquina poutali řetězem a odváděli na vinthalunskou loď. Nenávist nezdolně zaplála, čistý plamen v útrobách. Přistihl se, že cení zuby. Vtom jeho pozornost upoutalo jakési párání. Fidele stála v potoce a odtrhávala si spodní lem šatů.

„Líp se tak poběží,“ vysvětlila. „Počkej.“ Zmuchlala odtrženou látku, ponořila ji do vody a začala mu omývat špínu ze zad. Zalapala po dechu a na okamžik ustala, když se odhalila spleť jizev vyprávějících o biči v otroctví i nespočet dalších šrámů a upomínek na čas strávený v zápasnické jámě. Sama ho viděla, jak si některé z těch jizev vysloužil, sledovala ho, jak bojoval, jak zabíjel. Maquina naplnila hanba za věci, které udělal, a sklonil hlavu.

„Odkud pocházíš?“ zeptala se tiše.

Zamrkal. Chvilí se nad tím musel zamyslet. „Z Isiltiru,“ odpověděl a vyslovil to pomalu, jako jméno zapomenutého přítele.

„Jak se jmenuješ? Kdo jsi?“

V jámě mi říkali Starý vlk. Jiné jméno jsem pěkně dlouho nenosil. Jsem cvičený zabiják. Stal jsem se tím, co nenávidím.

„Jmenuju se Maquin,“ odpověděl se zkřivenými rty — první krok k znovunabytí sebe sama. „Byl jsem štítonoš Kastella, synovce krále Romara.“

„Aha,“ vydechla Fidele. „To jsi daleko od domova. Jak jsi skončil...?“

„V jámách?“ Odmlčel se, ticho se protahovalo. V duchu pátral po časech před otroctvím, vytahoval hluboko pohřbené vzpomínky na události, které předcházely času v zajetí. „Jael uchvátil trůn krále Romara — krále zavraždil

a odpor v Isiltiru rozdrtil. Já jsem na straně toho odporu bojoval proti němu, ale přijel Lykos a jeho Vin Thaluňané, Jaelovi spojenci...“ Pokrčil rameny. Hlas mu selhával, odvykl už hovorům delším než pár slov.

Její ruce se ho dotkly na rameni, prsty obkroužily vypálený cejch a Maquin se bezděky otrásl.

„To mi věnoval Lykos,“ řekl. „Ocejchoval si mě jako svého otroka, svůj majetek.“

„Myslíš, že je mrtvý?“

Maquin si vzpomněl, jak ho viděl naposledy — zborceného v aréně na koleno, mezi žebry mu z těla trčela rukojeť dýky, krev se řinula. Boj strhl Maquina stranou, a když se znovu podíval, Lykos byl pryč.

„Pochybuj. Má tuhý kořínek.“

„Já chci, aby bylo po něm,“ sykla Fidele a záblesk zlosti jí zkřivil tvář.

Dlouze se na ni zadíval. Její prudkost ho zarazila. Vždycky ji považoval za nepřístupně krásnou, klidnou, vyrovnanou. „To je pak trochu zvláštní si ho brát za muže.“

Ustoupila o krok, sklopila oči. „Byla jsem v moci zlé magie — měl takovou figurku, malou hliněnou panenku se vsazeným pramínkem mých vlasů. Tys ji rozdrtil botou, když jsi s ním bojoval. To mě osvobodilo.“

Fidele se otrásla, zavřela oči. Pak se narovнала a podívala se přímo na něj.

„Dosud jsem ti nepoděkovala, že jsi mě ochránil během povstání, že jsi mě odvedl do bezpečí.“

Maquin se rozhlédl kolem sebe. „Bezpečí bych tomu zrovna neříkal.“

„Je to větší bezpečí než v aréně, a to mnohem.“

„To je pravda.“

V aréně před Jerolinem propukl naprostý zmatek a Maquin ho využil. Ta změt' a mela mu posloužily, aby z arény vyvedl Fidele. Nejbližší úkryt skýtal lesy na jih od arény — Maquin táhl Fidele zběsilou rychlostí přes otevřenou louku k prvním stromům a celou cestu mu přitom srdce tlouklo až v hlavě, jak se snažil nepřeslechnout očekávaný křik pronásledovatelů. Ten ale nenastal, ani když vběhli mezi stromy, a tak utíkali dál, hlouběji do lesa. Maquin myslel jenom na to, aby vzdálenost mezi sebou a Vin

Thaluňany co nejvíc natáhl. Vzpouru něco podnítilo. Maquinův duel s Orgullem v tom sehrál svou roli, ale Maquin viděl vojáky také mezi diváky, viděl, jak diváky povzbuzují. Vojáci na sobě měli tenebralský znak bílé orlice. Proti Vin Thaluňanům tedy vznikal nějaký odpor, to bylo jasné. Ale jak silný ten odpor je? Podařilo se jim Vin Thaluňany porazit? Vyhnat je z Jerolinu i celého Tenebralu? Maquin o tom pochyboval — Vin Thaluňané se čítali na tisíce. Porazit je by vyžadovalo spoustu vojáků. „A co chceš dělat teď, má paní?“ zeptal se jí Maquin.

Zamračila se a posadila se na kámen. „Stručná odpověď zní, že nevim. Chtěla bych zjistit, jestli byli Vin Thaluňané poraženi,“ odmlčela se, rty se jí nepatrně zachvěly, „ale bojím se vrátit. Představa, že mě chytí, je horší, než dovedu snést.“

Maquin přikývl. *Tomu rozumím.* Sám za sebe chtěl pryč. Namířil si to na severozápad místo na jih a cílit rovnou na Jaela. *Ale co s ní?* Nemohl ji tu jen tak nechat uprostřed lesů.

„Pomůžeš mi?“ zeptala se. „Viděla jsem, že nejsi žádný kamarád Lykův ani Vin Thaluňanů. Máme společného nepřítele.“

„Už mám dost bojování v bitvách jiných lidí,“ namítl. „Mám vlastní bitvy. Musím se vrátit domů. Mám tam něco na práci,“ zamručel tiše, skoro jen pro sebe. Pohlédl jí do tváře a viděl, jak se v ní sváří odhodlání dosáhnout cíle se strachem o přežití za nastalých okolností. „Ale nejdřív tě dopravím do bezpečí, má paní. Jestli se mi to podaří.“

Úlevně si vydechla. „Máš můj dík. Udělám vše, co bude v mé moci, abych se ti odvděčila a abych uspíšila tvou cestou domů.“

„Nejdřív ale musíme přežít noc a zimu.“

„Počkej tady,“ zašeptal Maquin Fidele.

Krčili se za hřebenem kopce a dívali se na široký pás země pokrytý pařezy. Na opačném konci stála řada dřevařských chatrčí, kolem nich ležely hromady pokácených kmenů. Padal soumrak, les byl šedivý a tichý.

„V žádném případě nechod' za mnou. V žádném, rozumíš?“

Fidele přikývla a Maquin se vytratil. Krčil se k zemi, držel se okrajů mýtiny, skrýval se do stínů mezi stromy. Konečně se dostal za řadu chatrčí.

Sevřel nůž, vklouzl před dveře a vešel. Dovnitř prosakovalo škvírami v okenicích šedé světlo a Maquin na chvíli zůstal stát, aby dal očím čas přivyknout šeru.

U zdi stály postele přikryté hrubými vlněnými dekami a boty, visely tu kalhoty a kabáty. Prostředkem místnosti se táhl dlouhý stůl, na něm neuspořádané poháry a talíře. Všude se opíraly sekyry a velké pily pro dva muže, police byly plné vodních měchů, rukavic a dalšího náradí. *Tady žijí muži. Dřevorubci. Otázka zní, kde jsou teď.*

Odpověď mu došla rychle — *v Jerolinu a aréně. Dnešek je velký den — samé oslavy a hry na počest svatby Lyka s Fidele.*

Rychle popadl z věšáků pláště, vlněné košile, kalhoty, nabral sýr a jehněčí, vodní měchy a svinutý provaz. Všechno nacpal do prázdné brašny, kterou tady našel.

Ozvalo se zachroptění, na posteli v odlehlém koutě se pohnula deka. Kdosi se posadil — muž — a promnul si oči.

Maquin během pár okamžiků přešel místnost a přiložil muži ke krku dýku. Jeho oči upoutal mužův vous — železné kroužky, které měl do vousu vpletené.

Je to Vin Thaluňan. Vzkypěla v něm zlost, hrozilo, že ho zcela pohltí.

„Prosím, ne—“ zalapal muž po dechu.

Tady ho nemůžu zabít — moc krve. Jeho kamarádi by nám šli po krku hned, jak by se vrátili.

„Vstaň,“ přikázal Maquin.

Muž pomalu vstal, oči mu zalétly k meči zavěšenému nad postelí.

„Ani na to nemysli,“ zabručel Maquin a nakopl muže ze zadu do nohy, takže odvrátil se dál od postele. Meč i pás si Maquin přehodil přes rameno.

„Proč jsi tady? Proč nejsi v aréně?“ zeptal se Maquin piráta, který se škrábal na nohy.

Zlostně se na Maquina zadíval. „Někdo musí držet stráž. Lykovy rozkazy. Vytáhl jsem si nejkratší slámku.“

„Ven,“ nakázal Maquin a následoval svého zajatce ze dveří. Nasměroval ho za chatrč, do lesa. Soumrak se prohloubil, svět se propadal do stínů. Maquin shodil na zem celý svůj balík zásob. „Na kolena, ruce za hlavu,“ zabručel.

Vin Thaluňan vyrazil vpřed, přitom se otočil a hmátl po Maquinově ruce s nožem.

Maquin na něj byl příliš rychlý. Ukročil stranou a sekl válečníka do ruky. Nůž zčervenal. Válečníkovi se přesto nějak podařilo chytit Maquina za zápěstí. Strhl ho na sebe. Maquin ho trefil čelem do nosu. Vojákovi vystříkla krev. Zapotácel se a svalil se na zem.

Nejvyšší čas, abys umřel.

Vin Thaluňan musel Maquinovi číst myšlenky v očích, protože začal žadonit.

Zachrastilo křoví a zpoza stromů vystoupila Fidele.

„Ty tady nemáš být,“ ohradil se Maquin.

„Byl jsi pryč dlouho. Začínala jsem mít obavy.“

To ho zaskočilo — že se někdo stará, jestli je naživu, nebo mrtvý. „V chatrči jsem někoho našel. Měla by ses dívat jinam.“

„Jakou barvu má krev, už jsem viděla. A je to Vin Thaluňan,“ zavrčela, když se podívala na kroužky ve vousech. „Ráda se budu dívat, i kdybys jich zabíjel celý národ.“

„Tak dobře,“ zabručel Maquin.

„Můžu vám prozradit, kde jsou,“ vyhrkl válečník, když k němu Maquin přistoupil a napřáhl dýku.

„Kde je kdo?“ zachrčel Maquin. Nůž otálel muži u hrdla.

„Lykovo tajemství. Ta obryně a její potěr.“

CAMLIN

Camlin ležel na stole v kajutě lodi a o jeho pozornost se svářila všelijaká bolavá místa. Zlomený šíp, který mu pořád ještě vězel v rameni, nakonec vyhrál.

„Zakousni se do toho a lež klidně,“ řekl hlas vedle něj. Baird, válečník z Domhainu, mu hodil kožený pás. Patřil k Rathovým Degadům, obávaným domhainským zabijákům obrů. Rath mu dal za úkol dopravit Edanu do bezpečí. K tomu ještě podle Camlinova názoru notný kus cesty zbýval, jelikož teď skončili na lodi s pouhou hrstkou mužů věrných královně Edaně. Zbytek mužů na palubě vázala oddanost k Roisin, matce Lorcana, mladého dědice domhainského trůnu.

Zase na útěku.

„Vem si to, budeš to potřebovat,“ vybídl ho Baird. Věnoval Camlinovi škodolibý úsměv, pokožka se mu přitom nařasila kolem prázdného očního důlku.

„Nezdá se mi, že by ses tady měl čemu usmívat,“ namítl hořce Camlin.

„Byl to dobrý boj. Dala by se o něm složit písnička,“ odvětil Baird a měl tím na mysli bitvu, která se strhla na pláži a molu, zrovna když se snažili utéct na loď. „A my ještě dýcháme. Jsem rád, že žiju. Já teda jo.“

Camlin se zašklebil a zakousl se do řemene.

„Budeš ho muset držet,“ ozval se Baird a nad Camlinem se objevila Vonnova vážná tvář. Jeho ruce se mu zapřely do hrudi.

„Dech ale potřebuju dál, chlapče,“ zamručel Camlin.

„Jak můžu pomoci?“ Tentokrát to byla Edana.

V téhle kajutě je snad polovina Ardanu.

„Nemyslím, že bys u toho měla být, má paní,“ namítl Baird. „Poteče krev, pravděpodobně dojde i na sprostá slova.“

Edana si odfrkla. „Krvе už jsem viděla dost a sama jsem ji taky prolila. A ta sprostá slova — cestuju s Camlinem už skoro rok. Nezdá se mi, že uslyším něco, co jsem ještě neslyšela.“

„No, jestli chceš mermomocí zůstat, tak mu zkus držet nohy.“

Baird odřízl Camlinovi rukáv, jemně ozkoušel trčící šíp. Camlinem prolila ostrá bolest, z rány beze spěchu vytekla krev.

„Určitě víš, co děláš?“ zaúpěl Camlin. „Když máš jenom jedno oko...“

„Je to teď ta správná chvíle, abys mě rozčiloval?“ otázal se Baird a znovu se zazubil. „Už jsem to párkrát dělal. Mělo by to vyjít. Hrot je moc hluboko. Budu ho muset protlačit skrz.“

„Tak už konečně dělej. Samo to ven nevypadne.“

„Přesně tak,“ přitakal Baird a sevřel v dlani ulomený dřík.

Camlin zakřičel.

„Jak ti je?“ zeptal se Vonn.

Camlin stál na palubě, opíral se o zábradlí a díval se, jak se jitřní slunce rozlévá po modrošedých vlnách. Tmavě zelená čára na východě označovala vzdálené jižní pobřeží Domhainu.

Camlin si pomalu protočil rameno a zvedl levou paži, která se poslední dva dny pěkně hojila.

„Jako by mě trefili šípem,“ zašklebil se. „Hojí se to dobře,“ dodal, když viděl Vonnův starostlivý pohled. *Ten kluk nemá žádný smysl pro humor.*

Ale ještě si počkám, než znova natáhnu luk a pošlu Braitha do Zásvětí.

Mysl mu zaplavily výjevy z bitvy: Braith, jeho starý šéf z Temného hvozd, padá z mola do oceánu. Conall dává svému bratru Halionovi ránu, která ho zbavila vědomí, zatímco Camlin sám utíká s Roisininým synem Lorcanem k lodi. Ohlédnutí na molo, když už odplouvali pryč, a Conall podřezává hrdlo Marrockovi a shazuje ho do vln.

Marrock. První opravdový přítel, kterého jsem měl za hodně dlouho. Ztrátu toho muže pociťoval Camlin hodně ostře, stejně jako ztrátu Haliona.

Připadal si s nimi jako v bratrstvu semknutém něčím víc než jen společným úkolem. *A co ostatní — Dath a Corban, dokonce stará Brina. Jestlipak našli Cywen? Dýchají ještě vůbec?* Svět byl v pohybu, neustále se měnil. Bylo těžké držet s ním krok. Hlavně proto, že jsem dvacet let neznal nic než Temný hvozď. Jenže pravdu věcí člověk nezmění. Musí se ohnout podle nich. Lepší než se nechat zlomit.

Měl bys zmizet, ozval se ten starý neodbytný hlas v Camlinově hlavě. Odejít, zařídit si vlastní život dřív, než se necháš zabít kvůli nějaké princátkovské záležitosti, která pro tebe stejně nic neznamena. Kromě toho, podívej se na sebe — nejsi ten typ, aby ses míchal mezi královny a vznešené válečníky. Ty jsi zloděj, zloduch.

Ve vlnách skákali delfíni a drželi rychlost s lodí. *Ted' odejít nemůžu. Zašel jsem moc daleko, složil jsem sliby.*

Žádné přísežné sliby.

Ne nahlas, to ne. Ale tohle musím dotáhnou do konce. Navíc, ted' zrovna stejně nemůžu zmizet. Na plavání mě dvakrát neužije.

„Kde je Edana?“ zeptal se Vonna, který se uvelebil vedle něj a mlčky zíral na vzdálené pobřeží.

„Ve své kajutě. Baird ji hlídá.“ Chvilí mlčel. „Myslíš, že mu můžeme věřit?“

„Bairdovi? Toho je dobré mít poblíž v šarvátce. Důvěra? To už je něco jiného. Co myslíš ty?“

„Mě bych se neptal. Nejsem zrovna dobrý soudce povah. Já jsem věřil svému otci, pamatuješ?“ Zatvářil se kysele a sklopil oči k vlnám.

Camlin k mladému válečníkovi pocítil náklonnost. *Evnis, zrádce Dun Carreg, vrah Brenina, krále Ardanu. Ne zrovna nejlepší táta, jakého můžou Země vyhnanců nabídnout.*

„To se ti myslím dá odpustit,“ odtušil Camlin. „Většina z nás mu věří. Svému tátovi, myslím. Alespoň nějakou dobu.“

Vonn neodpověděl.

„A co se Bairda týká, podle mého odhadu patří k těm, co dají slovo a snaží se ho dodržet, jak nejlíp dovedou. On a Rath si byli blízcí a Baird tomu staříkovi dal slib, že Edanu dovede do bezpečí.“

„To dal,“ souhlasil Vonn.

„Tak. Ale jak soudím já, Edana zatím v bezpečí není. Možná jsme na lodi, co pluje pryč od Domhainu, Rhin a Conalla, ale většina mužů na palubě nedluží Edaně nic a Roisin s tím svým klukem Lorcanem velí dvacítku válečníků. Nebudeme v bezpečí, dokud nevypadneme z těchto necek a nebudeme pryč i od nich. Tak to vidím já. I když je Edana zaslíbená Lorcanovi, já Roisin nevěřím, že dodrží slovo.“

Edana. Prchající královna Ardanu. Camlin se původně stal členem téhle družiny čistě shodou okolností. Po pádu Dun Carreg to zase bylo přátelství a oddanost vůči těm několika málo — Marrockovi a Halionovi, těm klukům Dathovi a Corbanovi —, co ho u nich udrželo. Ti všichni ale teď byli pryč. Nyní zůstával kvůli Edaně. Nejdřív mu připadala jako rozmazlená princeznička, která neumí vést a není ani hodná následování. Ale během jejich útěku z Dun Carreg, přes divoké kraje Cambrenu a přes hory na hranicích s Domhainem v ní Camlin zpozoroval změnu. Obzvláště jedna chvíle mu utkvěla v mysli: když se Marrock v horách rozhodl, že zůstane a zdrží jejich pronásledovatele, což byl sebevražedný podnik. Tehdy Edana zasáhla. *Bud' zůstaneme všichni, nebo všichni půjdeme. Nepřijdu o vás jen proto, abych mohla utíkat o chvíli déle.* Tak to tehdy řekla.

To chtělo koule, to teda jo. A v té chvíli zapustilo v Camlinovi kořeny semínko úcty k té mladé ženě. Během následujících měsíců vyrostlo, když viděl, jak si uměla poradit se starým Eremonem a s politikařením jeho prohnané ženy Roisin.

Možná že nakonec je hodná následování.

Jako kdyby ji jeho myšlenky přivolaly, zjevila se Edana na palubě a zamířila k nim, Baird šel těsně vedle ní. Plavé vlasy měla pevně spletené do něčeho, co vypadalo jako válečnický cop, tvář měla bledou a staženou. Kolem ramen měla ovázaný šedý plášť — v barvách Ardanu — a ruka jí spočívala na jílci meče.

„Chystám se za Roisin,“ oznámila. „Napadlo mě, že by moji štítonoši měli jít se mnou.“

Štítonoš. V životě mě už nazývali všelijak, ale takhle ještě nikdy.

„Samozřejmě,“ uposlechl Vonn.

„O co jde?“ zeptal se Camlin, načež vycítil, jak se na něj Vonn zamračil.
Pořád zapomínám, že je to královna.

Edana se rozhlédla. Loď měla jediný stěžeň, byla obchodní, kormidlo stálo na vyvýšené palubě na zádi. Roisin se synem přespávali — a poslední dva dny vlastně i žili — v kajutě pod kormidlem. U jejích dveří stáli dva válečníci.

„Je načasе zjistit, na které straně kdo stojí. Chci vědět, jestli se Roisin hodlá držet Eremonových posledních slov.“

Narovnala ramena a vyrazila. Baird, Vonn a Camlin se seřadili za ní. Edana došla až před vojáky strážící zadní kajutu.

„Chci mluvit s vaší paní,“ řekla, hlas měla pevný.

Ti dva na ni chvíli jen koukali.

„Tak se pohni, Ciane,“ ozval se Baird dobrosrdečně, ale Camlin vycítil, jak z něj vyzařuje hrozba násilí. Baird byl jako napjatá tětíva, neustále taktak vystřelit. Jeden válečník se na něj zamračil, ale po chvíli zaklepal na dveře a vstoupil do kajuty.

„A řekni Roisin, ať nalije víno,“ zavolal za ním Baird.

Edana se na něj podívala a pokrčila rameny.

„Přijme tě, má paní,“ oznámil Cian a podržel otevřené dveře. Edana vešla dovnitř. Jejím štítonošem zastoupil Cian cestu. „Vás ne,“ řekl.

„Dal jsem slib Rathovi,“ ozval se Baird. „Po tom kousku, co provedl Quinn, ji nepustím z očí. Chceš snad zkusit udělat ze mě křivopřísežníka?“ Postoupil o krok dopředu.

„Pušť je dál,“ ozval se hlas z nitra kajuty.

Voják na okamžik zaváhal, potom ustoupil a nato se sám vydal do kajuty za nimi.

V kajutě byla tma, Camlinovým očím chvíli trvalo, než se přizpůsobily. Aniž o tom musel přemýšlet, držel se vzadu a pohledem vyhledával místa možného úniku. Zavřené okno v protilehlé stěně, dveře za jeho zády. Nic víc. Místnost byla malá, spoře zařízená — stůl, dvě židle, dvě lůžka vestavěná do stěn. Roisin seděla u stolu, na bledé pokožce jí tančilo mihotání svíce, černé vlasy jí tvořily kolem hlavy jakousi temnou svatozář. Vypadala vyčerpaně, tváře měla pohublé, oči připomínaly temné kaluže stínů, i za těchto okolností však byla stále krásná.

„Odpustte Cianovi,“ řekla s mávnutím ke dveřím. „Moji štítonoši jsou od Quinnovy zrady poněkud napjatí.“

To dává smysl, pomyslel si Camlin. Zaskočil nás nepřipravené. Měl jsem ale věřit svým instinktům. Nikdy se mi nelíbil.

„To je pochopitelné,“ odvětila Edana, posadila se a vzala si víno, které jí Roisin nabízela.

Quinn byl první rytíř krále Eremona, Roisinin šampion. Na pláži v Domhainu je zradil ve chvíli, kdy se ukázalo, že je loď, na kterou nastupovali, moc malá, než aby je mohla odvézt do bezpečí všechny. S hrstkou dalších vojáků se pokusil zmocnit Lorcana a využít ho k vyjednávání s Conallem. Camlin viděl, jak Halion proklál tomu vojákovi srdce mečem, třebaže Quinnův hrot potřený jedem stihl Haliona zpomalit dost na to, aby ho Conall dokázal zajmout.

„Chci s tebou mluvit upřímně,“ začala Edana. „Žijeme v temných časech a všem by nám prospělo trochu si je projasnit.“

„Temné časy to skutečně jsou. Zavraždili mi manžela, uloupili království. Uchvatitel trůnu pronásleduje mého syna.“

„Ano. Zločinů napáchaných proti nám oběma je mnoho. Já jsem však nepřišla mluvit o minulosti, ale o budoucnosti.“

„Řekni, co máš na srdci,“ vyzvala ji Roisin a dlouze se napila vína.

„Tvé úmysly. Máš kolem sebe na dvacet štítonošů. Hodláš ctít Eremonova poslední slova, která se týkala mě? Dovézt mě do Ardanu?“

„Ach, Eremon. Ten paličatý starý blázen. Měl uprchnout s námi. Měl být tady.“

Seděli mlčky, Roisin upírala pohled do poháru. Pak se otrásla a zvedla oči.

„A co tvůj slib, který jsi mu dala? Že s sebou do bezpečí vezmeš Lorcana? Že se za něho provdáš?“

Edana se na ni dívala klidně. „Za Lorcana se neprovdam. Tahle dohoda je mrtvá. Platila pod podmínkou, že domhainské vojsko porazí Rhin a pomůže mi opět získat ardanský trůn. Domhainské vojsko je rozprášené — tahle naděje padla. Jestli však chceš, můžu vzít tebe i Lorcana s sebou a poskytnout vám tolik ochrany, kolik jsem schopna.“ Chabě se usmála.

„To může znamenat jen málo. Doufám, že se vrátím do Ardanu — jak říkal Eremon, kolují zvěsti o odporu, který se shromažďuje v mokřadech okolo Dun Crin —, to však bude nebezpečné. Panuje tam Rhin s Evnisem coby svou loutkou. Nevím, kolik mužů, pokud vůbec někdo, mi zachová věrnost. Tvé ani Lorcanovo bezpečí nemůžu zaručit. Druhá vaše možnost je plout tak rychle a tak daleko, jak jen to půjde, a strávit život skrýváním. Obávám se však, že Rhin vám nedá pokoj, jako nedala pokoj mně. Lorcan i já ohrožujeme její moc: jsme právoplatní dědicové a představujeme i korouhev, kolem které se mohou sjednotit všichni, na kom bylo učiněno bezpráví.“

„Existuje ještě další možnost,“ namítla Roisin. Pomalu se narovнала a zpod ztěžklých víček se zadívala přímo na Edanu. „Mohla bych tě vydat Rhin. Dar výměnou za Lorcanovo bezpečí.“

Pořád má zuby, ta zmije, blesklo hlavou Camlinovi. Cítil, jak v kajutě zavládlo napětí.

„To by bylo pošetilé,“ namítla Edana s unaveným úsměvem. Vypadala ze všech nejklidnější. „Rhin nemůžeš věřit, ať už ti slíbí cokoli. Lorcan je hrozba a nezáleží na tom, jaké dary jí přineseš. Na domhainský trůn už posadila Conalla — a ten taky nestrpí, aby Lorcan žil. To určitě sama víš.“ Upřela pohled přímo na Roisin. Starší žena jí pohled opětovala, nelítostně a hrdě. Pak se zničehonic, jako když z plachty zmizí vítr, celá sesula na židli.

„Já vím, že máš pravdu,“ připustila šeptem.

„Nabídnu ti novou dohodu,“ řekla Edana. „Máme společného nepřítele, který chce zabít nás a zničit naše věrné. Přidej se ke mně — doprav mě do Ardanu, pomoz mi v boji o můj domov, a až bude hotovo, udělám já to samé pro tebe. Přísahám na mohyly svých zavražděných rodičů, na krev, která mi koluje v žilách, a slibuju každým kouskem svojí síly: já posadím Lorcana zpět na trůn Domhainu.“ Náhle vstala, vytáhla z pláště nůž. Roisin se napjala, její štítonoši postoupili o krok.

Edana si čepelí přejela po dlani. Vyvalila se krev, stékala na stůl. Podala nůž Roisin.

Starší žena chvíli jen seděla a hleděla, pak i ona vstala a nůž si vzala. Řízla se do dlaně, pevně stiskla Edaninu ruku a jejich krev se smísila.

„Slibuji, že tě dopravím bezpečně do Ardanu a že udělám vše, abych ti pomohla znovu získat tvůj trůn,“ řekla Roisin.

Spíš je ti jasné, kde se tobě i Lorcanovi dostane nejlepší ochrany, pomyslel si Camlin. I když držet se u nás není zrovna bezpečné. Ale jestli po nás půjde Rhin, pak čím víc mečů, tím líp.

Roisin vzdychla, opřela se v židli a Cian se postavil vedle ní.

„Ale Lorcan bude zklamaný, že nebudete mít svatbu,“ odtušila. „Zdá se mi, že se do tebe trochu zamiloval. Možná bys mu to chvíli nemusela říkat — dát mu košem něžně.“

Zrovna v tu chvíli se prudce otevřely dveře a dovnitř vešel Lorcan s válečnickem v zádech. Byl štíhlý, měl tmavé vlasy a pohlednou tvář, skoro krásnou jako jeho matka. „Ááá, mé dvě oblíbené dámy,“ pronesl s úsměvem. „Má matka a má budoucí žena.“

Edana protočila oči a Camlin potlačil uchechtnutí.

RAFE

Rafe s cákáním došel až po pás do vody a popadl tělo vznášející se na vlnách. Z těla trčel na hrudi černý dřík. *To bude další Camlinova práce.* Rafe předtím viděl zbojníka na molu, jak střílí šíp za šípem do Conallových mužů. Na pláži už ležel půltucet dalších vojáků, kterým vyčuhoval tentýž šíp z různých míst na těle. Rafe se podíval na moře, ale loď, na které Camlin, Vonn a jejich společníci unikli, dávno zmizela, nezbývala z ní už ani tečka na obzoru.

Co tady dělám?

Odpověď byla prostá: dostal rozkaz. Ještě v Dun Taras, když hladový dav otevřel brány královně Rhin, prozradil Rafe královně a jejím vojákům, že viděl Edanu i s její družinou utéct z pevnosti. Conall dal dohromady pronásledovací četú a její součástí se stal i Rhinin lovcí Braith. Braith potřeboval dalšího lovce — žádal někoho, kdo umí zacházet se smečkou psů. Conall nabídl Rafea. A bylo to.

A teď jsem tady, stovky líc od domova, na studené pláži na kraji světa.

Rafe hekal, jak tahal tělo ke břehu, když uklouzl na oblázcích, přiběhl mu na pomoc další voják. Pes zakňučel a očichával tělo, Rafe s druhým vojákem zatím vytahovali mrtvou váhu na břeh. Položili tělo vedle ostatních padlých — víc než dvou desítek vojáků, kteří s Conallem vyrazili z Dun Taras.

Ten Halion ale ví, jak se ohánět mečem, to se mu musí uznat.

Rafe stál při bitvě na hřebeni strmého svahu nad pláží a pevně držel dva psy na vodítku. S Braithem vedle sebe sledovali, jak Halionovi obránci dokázali udržet molo proti zdrcující přesile až do chvíle, kdy se Halion zřítíl z mola dolů na pláž. I pak bojoval dál ještě s hrstkou vojáků, kteří mu

seskočili na pomoc. Teprve když se do boje vložil jeho bratr Conall a zbavil Haliona vědomí, podařilo se útočníkům vyčistit cestu na molo. Ale tou dobou už bylo pozdě: Edana se svou družinou už odplouvala a s ní i Lorcan, mladý dědic domhainského trůnu.

Jeden ze psů zakňučel a štouchl Rafe čenichem do nohy. „Tumáš, Čmuhale,“ řekl a dal psovi kus sušeného jehněčího z tobolky za opaskem. Dřepl si a podrbl šedivého psa za ušima. „Už bys chtěl jít domů, co?“

Já taky. Domů. Do Dun Carreg, do Ardanu. Spatřím ho ještě někdy? Zaplavily ho vzpomínky na dlouhé dny v divočině s tátou, lovčím Helfachem, který ho učil způsobům lesa a země, jak vystopovat kořist a jak ji zabít.

Přišel i druhý pes, Škrabal. Všiml si, že zmeškal odměnu.

„Tak tady,“ řekl Rafe a hodil mu další kousek jehněčího. Škrabal ho chytil do tlamy a spolkl, olízl si pysky.

Na pláži zabubnovala kopyta a Rafe zvedl oči. Conall se vracel a s ním přijížděla i hrstka štitonošů.

Conall teď představoval to nejbližší domovu, co Rafe měl, poslední zbytek života v Ardanu. Rafe se toho válečníka zčásti bál — byl vznětlivý a smrtící — a zčásti ho měl rád, protože měl ke smíchu stejně blízko jako k zlosti. *Vystoupal vysoko. Ještě nedávno na tom byl stejně jako já — jen další meč v Evni-sově pevnosti.* Conall sklouzl ze sedla a provrtal zlostným pohledem každého, kdo měl tu troufalost, aby se mu podíval do očí.

„Můj bratr?“ zvolal a muži ukázali. Halion se ještě neprobral k vědomí. Ležel natažený na pláži, kotníky i zápěstí měl svázané. Conall došel až k němu a zůstal nad jeho nehybným tělem stát. Tvář se mu nejprve omměkčila, pak zatáhla mrakem, přes krajinu jeho obličej přelétla ještě řada dalších pocitů. Nakonec se opět vrátil zlostný pohled.

„Měl jsi štěstí?“ zeptal se jeden z kapitánů královny Rhin, když se postavil vedle Conalla. Všichni vojáci, kteří Conalla provázeli, patřili Rhin. Třebaže obyvatelé Dun Taras sami otevřeli Rhin bránu, na to, aby se dalo válečníkům Domhainu důvěřovat, bylo ještě brzy.

„Ani jediná loď na lígu odsud,“ zamručel Conall.

„Takže unikli,“ odtušil Rhinin kapitán.

„Máš postřeh,“ odsekl Conall.

Kapitán se zamračil. „Královna z toho nebude mít radost. Jsem rád, že nejsem v tvé kůži.“

Conall toho muže udeřil do obličeje, tvrdě. Voják zavrával o několik kroků dozadu a padl na koleno.

„Ani já z toho nemám radost,“ zavrčel Conall. Ostatní vojáci — druhové sraženého kapitána — se dali do pohybu a postupně kolem Conalla utvořili nepravidelný kruh.

Rafe se postavil, nakročil k nim. *On je moje jediná spojnice s domovem. Nechci, aby taky umřel.* Jeden ze psů hluboce zavrčel.

Conall se otočil a stanul tváří v tvář vojákům, kteří se k němu blížili. „Jestli to někdo potřebuje připomenout, tak já jsem regent vaší královny, její první meč.“ Položil ruku na jílec — upomínka na to, jak porazil Morcanta a stal se Rhininým šampionem.

Neplet se do toho, ty hlupáku, nabádal se v duchu Rafe. *Nechceš přeci umřít tady na té studené pláži,* ale nohy už se daly do pohybu. Protlačil se mezi vojáky, psi mu za patami cenili tesáky. Rafe se připojil ke Conallovi, psi se postavili z obou stran vedle nich s ohrnutými pysky.

Chvilě se protahovala, ve vzduchu viselo násilí. Slyšet byly jen nárazy vln na oblázky, volání racka nad hlavou. To už se ale vojáci královny Rhin začali otáčet a pomalu ustupovat: nejdřív jeden, nakonec všichni.

„Vstávej,“ řekl Conall sraženému vojákovi a nabídl mu ruku.

Muž se na něj podíval, pak ho sevřel za zápěstí.

„Nic se nestalo, ne? Dobře, možná monokl. Historka pro dámy.“ Conall se zasmál a plácl vojáka po rameni. Kapitán hekl a odešel.

„Viděl jsem, cos udělal,“ řekl Conall Rafeovi. „Nezapomenu na to.“

Rafe pokrčil rameny.

„Kde je Braith? Jestli tu loď dokáže někdo vystopovat, bude to on.“

„Je mrtvý,“ odvětil Rafe. „Camlin ho zabil — shodil ho do moře, když tys bojoval s Halionem.“

„Vážně, jo?“ Conall se zamračil. „To jsem nečekal.“

Braithovi se mohl postavit jen málokdo.

„Ani já, ale viděl jsem to na vlastní oči.“

„Škoda. Ty asi loď vysledovat neumíš, že ne?“

Rafe nadzvedl jedno obočí. „Kam myslíš, že mají namířeno?“ zeptal se, když se oba zadívali na prázdný obzor.

„Pryč ode mě,“ zabručel Conall. „Někam daleko.“

„Probouzí se,“ zavolal na Conalla voják. Rafe viděl, jak se Halion pohnul. Conall doběhl k bratrovi, Rafe ho rychle následoval.

Halion byl posekaný a zbitý, čelist mu hyzdila temná modřina. Rozlepil víčka.

„Vodu,“ zachroptěl.

Conall si klekl a nakapal mu ze svého měchu vodu na rty. Bylo v tom cosi něžného.

„Kde jsou?“ zeptal se Conall.

Halion se zadíval na moře. „Takže utekli?“

„Jo, s tvou pomocí. Kam jedou, bratře?“

„To nevím,“ zašeptal Halion. „Jen jsme utíkali — pryč od tebe, Rhin, Domhainu. Kam, o tom se ještě nerozhodlo.“

„Lžeš,“ zavrčel Conall a sklonil se blíž.

„Věř si, čemu chceš,“ pokrčil Halion rameny. „Tak jako tak jsou teď v bezpečí.“

Conall popadl Haliona a přitáhl si ho k sobě. „Musím najít Lorcanu a tu běhnu jeho matku.“ Vylétly sliny.

Halion se na něj podíval se smutkem v očích. „Kdy se z tebe stal vrah dětí? Lorcan je tvůj rod.“

„Tys zapomněl, co nám Roisin provedla? Zavraždila mámu, vyhnala nás z domu?“

„Jo — Roisin, ne Lorcan.“

„Ta je na té lodi taky. A Lorcan je její krev. Jestli je nevyřídím teď, jednou si pro mě přijdou. Nehodlám se po zbytek života ohlížet přes rameno. Prolít jejich krev, to mě o spánek nepřipraví. Kteréhokoli z nich.“

„Co se to s tebou stalo, Cone?“

„Se mnou? Podívej se na sebe — klaníš se a plazíš před rozmazleným děckem, biješ se na obranu vražedkyně naší mámy. Já že jsem se změnil?“

„Dal jsem slib králi Breninovi. A ten neporuším. Kvůli nikomu. Ani kvůli tobě, Cone.“

Conall se odmlčel, chvíli na Haliona jenom zíral. Ve tváři mu cukl sval. Pak tasil nůž a přeřízl provaz, který Halionovi poutal kotníky.

„Na nohy. Beru tě zpátky k Rhin. Uvidíme, jak dlouho potrvá, než jí vyžvaníš všechno, co chce vědět. Je přesvědčivější, než si dovedeš představit.“

Halion se vyškrábal na nohy. Uviděl Rafea.

„Takže jsi pořád naživu,“ odtušil Halion.

„Jo. Mě je těžké zabít.“ Rafe naposledy mluvil s Halionem v Edanině stanu, když ho zajali na hranicích Domhainu. Ta vzpomínka v něm probudila zlost — Corban a Dath a Farrell, jak se mu všichni posmívali, jak na něj Edana hleděla svrchu, soudila ho.

„Od našeho posledního setkání se leccos změnilo,“ dodal, když Haliona odváděli ke koni.

„Než tohle všechno skončí, změní se ještě leccos dalšího,“ prohodil Halion přes rameno.

Co to má znamenat?

„Připravte se!“ zakřičel Conall. „Pohrbíme mrtvé a vyrazíme zpátky do Dun Taras.“

Jeden ze psů zakňučel. Díval se na moře, tělo měl napjaté a napružené.

Na vlnách se něco pohupovalo, temná skvrna uprostřed pěny a šedi moře.

Další tělo?

Rafe se vydal do vln. *Rozhodně tělo.* Viděl nohy a ruce, čupřinu vlasů. Když došel k tělu, voda mu sahala po pas. Vtom ztuhl.

Byl to Braith.

Tvář měl bledou, kůže nabírala namodralý nádech. Mezi krkem a ramenem měl velkou ránu, ze které pořád vytékala krev, pěna na vlnách růžověla. Rafe ho chytil a začal ho tahat ke břehu.

Pak Braith záúpěl.

TUKUL

Tukul zvedl do výšky useknutou hlavu, držel ji za černé vlasy. Zachmuřeně si ji prohlédl. Byla to mladá jeharská válečnice, mladší dokonce než jeho Gar. Pohled mu oplácely prázdné, neživé oči.

Byla jsi z mého rodu. Válečnice, vyšlechtěná k boji, vycvičená k poctivosti, a přesto jsi skončila jako služebnice Asrothova, jako jeho nástroj. Tukul zavrtěl hlavou. Soucítit se svými mrtvými druhy. Věděl, jakou hanbu si ponesou přes most mečů. Ten pocit se rychle změnil v zlost, když pomyslel na Sumura. *Ten pyšný hlupák, který následoval jednoho z Kadošim a dovedl mé lidi k pohaně.* Zavrtěl a vložil hlavu do vaku ke všem ostatním hlavám Kadošim, které zabili při nočním nájezdu. *Připomínka pro nás všechny, jakou cenu si od nás tahle válka bohů vyžádá.*

„Co s nimi?“ zeptal se Gar, když Tukul pohlédl na zkroucená bezhlavá těla zabitých Kadošim. Tukul se na Gara podíval. Pohled na něj po tak dlouhém odloučení ho naplňoval hlubokou radostí. *Můj synu, jak jen jsi vyrostl. Zesílil jsi, nabral jsi i notnou dávku moudrosti. Hrdost smíšená s pokorou. Srdce by se mi radostí nejraději dalo do letu.* Tukul se dřív často zasní, v jakého muže asi jeho syn vyroste, ale skutečnost byla ještě lepší. *Má blíž k úsměvu, než my ostatní, ale to není nic špatného. Dnes se ale neusmívá, a ještě dlouho nebude, řekl bych.* Garovi se ve tváři usadil žal, čerstvý a živý. Smrt Corbanovy mámy ho zasáhla tvrdě.

Život a smrt, smutek a radost, všechno je součástí cesty, kterou nám nachystal Elyon. Přesto se Tukul zamračil a zatoužil, aby mohl synovi bolest nějak ulehčit. *Nemožný úkol,* blesklo mu hlavou. Vzpomněl si na smrt vlastní ženy

Darii a ovanula ho vzdálená ozvěna toho dlouhého zoufalství, které cítil, když umřela. *Neustále se něčím zaměstnávat — to mě tehdy udrželo při smyslech, a jestli je Gar stejný případ, pak bude v pořádku. Vcházíme do éry války bohů a to by nás všechny mělo zaměstnat ažaž.* Ohlédl se na těla poházená po zemi. „Napadlo mě, že by to chtělo nechat po sobě nějakou upomínku pro další, co přijdou, pro Calida a jeho bandu. Výstrahu.“

Tukul se rozhlédl. Spatřil hájek větrem zohýbaných stromů u potoka. „Tamhle,“ řekl a začali tahat těla ke stromům. Míjeli přitom Corbana, který seděl u máminy mohyly a zíral do prázdna.

Ten má hodně o čem přemýšlet. V neposlední řadě o tom, co udělá s tímhle podivným vojskem, které kolem něj vyrostlo.

Tukul si dobře všiml Corbanova rozčarování, když si ten chlapec uvědomil, že všichni čekají na jeho rozhodnutí.

Tukul Corbana sledoval s pronikavým zájmem, jaký dovedou vyvolat léta očekávání, už od jejich prvního setkání v kobkách pod pevností královny Rhin. *Je to Seren Disglair, Jasná hvězda, Elyonův vyvolený avatar, který má zastavit útok Asrotha a vojsk Černého slunce. Jak by mohl vůbec někdo takové břemeno snést? A přesto měl Tukul v toho mladíka důvěru, která se nezrodila jen z víry, ale i z toho, co mu napovídaly oči a instinkty. Netouží vést a to je dobrý začátek. Po takové odpovědnosti baží jen ješitní a hloupí. Je věrný až do morku kostí — jel přes půl tisíce líg do pevnosti obrů, aby našel sestru, a odmítl přitom Meicalovu radu. To nemohlo být snadné, nesouhlasit s andělem válečníkem.* Tukulovi se to líbilo.

„Je v pořádku?“ zeptal se Gara.

Jeho syn pokrčil rameny. „Ano,“ odvětil prostě. „O mnoho přišel, mnoho se naučil. Já mu věřím.“

„To mi stačí,“ přitakal s úsměvem Tukul. Těšil se, až si vyslechne Corbanovo rozhodnutí. *Napoví mi to zase o něco víc o muži, kterého jsem se slibem zavázal následovat. Měl by si to ale rozmyslet brzy. Nemůžeme tady jen tak čekat, až na nás Kadošim a Benothi dopadnou jako rána kladivem.* Ostatní kolem postupně sklízeli tábor, sedlali a chystali koně, nakládali vaky. Oheň už byl rozdupaný, obři stáli pospolu a čekali. Několik mladších obrů spolu zatím hravě zápasilo ve vřesu.

„Pojďte mi pomoci,“ nakázal Tukul, když pod větvemi stromu zvedal do vzduchu tělo jednoho z mrtvých Kadošim. Přišli další Jeharové. Když bylo po všem, poodstoupil a prohlížel si práci, kterou vykonali. *Svému účelu to poslouží.*

Kolem se rozezněl tlumený hovor a Tukul se otočil. Corban se zrovna skláněl, aby utrhl fialový bodlák. Přitiskl si květ ke rtům a něžně ho položil na mohyly, cosi zašeptal. Pak vstal a vydal se ke svému hřebci, sestra Cywen už mu držela opratě.

„A kam jedeme?“ zeptal se Meical, když se Corban vyšvihl do sedla.

Corban se zhluboka nadechl a rozhlédl se po celém shromáždění. Nakonec se pohledem vrátil zase k Meicalovi.

„Já nevím.“

Rozhostilo se ticho.

To není odpověď, v jakou jsem doufal.

„Ty mi radíš, abych jel do Drassilu,“ navázal Corban. „Když jsem o tvé radě přemýšlel — a je to zřejmě dobrá rada, i když já nevím nic o prorocích a starých lesích a pevnostech — promluvilo ke mně šepem srdce. Řeklo: složil jsi slib Edaně.“

„Radil jsem vydat se do Drassilu z dobrého důvodu,“ namítl Meical. Mluvil pomalu, ovládal se. „Kvůli proroctví. Musíš tam jet.“

Tukul si všiml, že Corban zalétl pohledem ke Garovi. *Není si jistý, hledá ujištění.*

„Ztratili jsme už spoustu času a nedosáhli jsme skoro ničeho,“ pokračoval Meical, když viděl Corbanovo váhání. „A Asroth je celou tu dobu v pohybu.“

„Skoro ničeho?“ Corban se prudce podíval zpátky na Meicala. „Tobě to možná celkově nepřipadá jako nic moc, ale já jsem dosáhl přesně toho, co jsem si stanovil. Moje sestra je v bezpečí.“

„Není v žádném bezpečí. Nikdo není v bezpečí. To bys ty měl vědět líp než ostatní — vždyť jsi stanul před samotným Asrothem. Musíš vědět, co je v sázce.“

Corban přikývl. „To vím. A tys mě před tím zachránil, vytáhl jsi mě z Asrothovy trůnní síně přímo jemu před očima. Chtěl mi vyříznout srdce

z těla. A pak jsi mě následoval na sever, pomohl jsi mi sebrat Cywen Nathairovi a Calidovi.“ Vyhledal pohledem sestru. „Za to ti navždy patří můj dík.“

„Nejde mi o díky ani o velebení,“ namítl Meical. „Jde mi o vítězství. Jsme ve válce proti nepříteli mocnějšímu a ďábelštějšímu, než si vůbec dovedeš představit. Já se bojím, že další odklady na jihu budou znamenat naši prohru.“

„Já vím, co mi radíš. Kvůli proroctví o nadcházejících časech, o mně...“ Odmlčel se. „Jak říkáš, Asrotha jsem viděl a vím, že se probouzí strašlivé zlo. Viděl jsem to zlo na vlastní oči. Musí být zastaveno.“ Podíval se na sever, směrem k pevnosti Murias. „Nejsem obdařený velkou moudrostí...“

Tukul uslyšel zakašlání a viděl Brinu, jak zírá přímo na Corbana a rty jí cukají úsměvem.

„Ale pár věcí vím,“ pokračoval Corban, „věcí, kterých se můžu držet v těchto temných časech, kterými všichni procházíme.“ Mávl rukou na své přátele. „Rodina. Přátelství. Věrnost. Tyhle věci mě vedou, ty jsou mým světlem v téhle době temna.“ Podíval se na máminu mohylu u potoka.

Vtom zmlkl a zadíval se Meicalovi do očí.

„Edana poslala krkavce Fecha, aby mě našel, aby mi oznámil, co se stalo v Domhainu a že míří zpátky do Ardanu. Prosila mě, abych ji vyhledal, jestli to půjde.“ Pokrčil rameny. „Srdce mi říká, že právě to bych měl udělat. Dal jsem jí přeci slib.“

Tukul se podíval na Gara a přikývl. *Tenhle mladík se mi líbí.* Corbanova slova na něj působila jako vzpruha, třebaže to znělo, jako by se chystal odmltnout Meicalovu radu, a to podle Tukulových zkušeností nikdy nedopadlo dobře. *Ale líbí se mi, co slyším. Kdybych to byl já, doufám, že bych řekl přesně to samé. I když skutečnost, že Corban dává přednost radám starého vypelichaného krkavce před nejvyšším kapitánem Ben-Elim, je, pravda, trochu znepokojivá.*

„Tentokrát ti ale srdce radí špatně, Corbane,“ nedal se Meical. „Vášně, pocity, tím vším sice Elyon váš rod požehnal, jenže vás to může stejně tak vést jako zaslepovat. Ty se musíš vydat do Drassilu.“

„Mám otázku,“ ozval se Corban. „Naše cesta do Drassilu. Kudy by vedla?“

„Jeli bychom na jih až k řece Afren, potom zahneme na východ do Isiltiru. Za ním leží Forn a Drassil.“

„K té řece Afren, která protéká Temným hvozdem a vytyčuje hranici mezi Narvonem a Ardanem?“

„Tak.“

„To jsem si myslel,“ odtušil Corban. „V tom případě ať už je naším cílem Ardan, nebo Drasil, máme sto líc stejnou cestu.“

„To máme.“

„Uděláme to tedy takhle: pojedeme na jih. Rozhodnutí o konečném cíli může ještě počkat, můžeme si ho promyslet.“

Meical se zamračil.

Meical chce, aby nás Corban vedl, blesklo hlavou Tukulovi. Aby byl rozhodný. Ale to je na někoho tak mladého a tak málo uvyklého vést dost velký nárok. Možná že Corban potřebuje trochu času, aby se přizpůsobil břemenu, které teď nese.

Meical se na Corbana dlouze zadíval, chvíle se táhla, Meicalův výraz byl stejně prázdný a nečitelný jako u kteréhokoli Jehara. „Pojedeme tedy na jih.“

Corban se usmál, po tváři se mu rozlila úleva. Dotkl se patami hřebce a dojel k obrům, zastavil se před Balurem.

„Jestliže jedeme na jih, neznamená to, že utíkáme před Nathairem a Kadošim, že utíkáme před touhle válkou.“

„Je to válka bohů. Před tou se nedá utéct,“ pronesl Balur a pokrčil mohutnými rameny.

„Válka bohů — jo. Já neutíkám. Nathair mi zabil tátu, vypálil dům a moje máma teď...“ Zatař zuby, po tváři mu přelétl smutek smísený se zlostí. „Nathair a ti, kdo jedou s ním, jsou mor, který zachvátí celou zemi, pokud je nikdo nezastaví. Já proti nim bojovat chci, celou svou bytostí. S obrem jsem se ještě nikdy nesetkal, nerozumím vašim způsobům, nevím nic o tvých lidech, vyjma toho, že jsme kdysi byli nepřáteli. Ale pokud se rozhodnete jet s námi, velice bych si vaší společnosti cenil.“

Balur se podíval na obryni po svém boku — Ethlinn — a pak na ostatní obry, než se podíval znovu na Corbana.

„Už je to dávno, co jsme naposledy viděli jižní kraje. Myslím, že půjdeme s vámi, alespoň kousek.“

K Tukulově překvapení Corban s naprosto vážnou tváří natáhl paži a nabídl Balurovi válečnický stisk. Obr zmrkl, pak Corbanovu paži přijal a skryl ji ve své velikánské dlani.

„Dobře. Tak jedeme!“ vykřikl Meical a všichni se najednou dali do pohybu. Jeharové vyskakovali do sedel, obři rozechvěli zem.

„Coralen,“ zavolal Corban. „Jed' napřed, vezmi si s sebou, koho chceš.“

Coralen se na Corbana zadívala s jedním obočím zdviženým.

Pak přikývla. „Vezmu si Datha,“ řekla. Datha tím překvapila a Farrell se na ni zamračil. „Enkaro,“ zavolala Coralen na jeharskou válečnici, jednu ze stovky, která před tolika lety vyrazila s Tukulem z bílých zdí Telassaru. „A taky Bouřku, jestli můžu.“

Corban vlkovčici něco zamumlal a ta přeběhla ke Coralen. „A tvou vránu,“ dodala Coralen k Brině.

„Unavený,“ zachroptěl pták z Brinina ramene.

„Ale no tak,“ obořila se na něj Brina a vyhnala ho do vzduchu.

Když vyrazili, Tukul se ještě ohlédl. Viděl ušlapanou trávu jejich tábořiště a kamenné mohyly u potoka, nad kterými visela, jako nějaké potrhané prapory ve vánku, dvacítká bezhlavých těl přivázaných k větvím — povislé, prázdné vaky z kůže a kostí.

Výstraha pro ty, kdo přijdou po nich. Že se nedáme snadno zastrašit, dokonce ani od Kadošim.

CYWEN

Cywen jela vedle Corbana, kousek od čela toho jejich podivného vojska, Buddai skákal vedle ní. Bylo poledne, nebe nad hlavou samá modř bez jediného mráčku, z východu vanul studený vítr. Podívala se na Corbana. *Je to vážně můj bráška? Když jsem ho viděla naposledy, složil zrovna válečnickou zkoušku a podstoupil Dlouhou noc, a teď se na něj podívejme: dává rozkazy vojsku zahrnujícímu Jehary a obry. Kolik se toho změnilo.* Corban byl vyšší, širší v ramenou i přes hrudník, v sedle seděl s nenucenou ladností válečníka.

Dokonce i tvář se mu změnila. Byla hubenější a ostřejší, brada mu tmavla rašicím vousem. A byl bledý, s temnými kruhy pod zarudlýma očima do svědčujícími jeho žal. Jejich žal.

Máma.

Jakmile na mámu pomyslela, pocítila okamžitě onu temnou vlnu smutku, která jí v duši spočívala pod vším ostatním. Zvedla ruku a sáhla na mámin pás s noži, který teď měla připnutý přes hrud'. To jediné jí po ní zbylo.

Tak dlouhé odloučení a skončilo jen pár chvil předtím, než... Mysl jí zaplnil obraz Calida ve chvíli, kdy mámu zabil. V Cywen se vzedmul žal a vztek, tělesný počitek, který jí svou silou vyrazil dech.

Tolik věcí jsem mámě chtěla říct a Calidus mě o to oloupil. Pamatovala si, jak se k mámě skrčila, jak ji hladila po tváři, jak se pokoušela setřít krev, co jí tekla z úst.

Je to moje vina, že umřela. Pořád by ještě žila, kdyby mě nepřišla zachránit. Otřela si slzy, které se jí vylily na tváře, a pevně zavřela oči.

Jsem volná. Díky, mami. Tvůj dar nepromrhám.

Rozhlédla se. Okolí tvořila ponurá, zvlněná krajina fialového vřesu a hlo-
dáše a Cywen se z plných plic nadechla. *Svobodná*. Dokonce ani pocit viny
nedokázal potlačit úlevu z toho, že unikla z osidel Nathairovi s Calidem. Při
vzpomínce na ně se otřásla.

Ucítila mrazení a uvědomila si, že Corban se dívá přímo na ni.

„Máme si hodně co vyprávět.“

„To máme,“ souhlasila. *Napadá mě tolik otázek. Kde začít... ?*

„Ublížili ti?“ zeptal se Corban a obava a strach mu zvrásnily tvář.

„Ublížili? To ani ne. Hodně vyhrožovali. Ze začátku jsem měla spoutané
ruce — protože jsem zkoušela utéct a taky pár lidí zabít.“

Corban se usmál. „Koho?“

Musela se na chvíli zamyslet. Připadalo jí to už tak dávno. „Morcanta.
Conalla. Rafea.“

„Samé dobré terče,“ přitakal Corban. „Takže ti ale neublížili?“

„Ne.“ Myšlenky se jí zatoulaly k jejím strážím, k Veradisovi a tomu ztrápe-
nému obrovi Alcyonovi. Veradisova tvář se jí chvíli vznášela v mysli — tak
vážná a odhodlaná — a ona si vzpomněla na jedno z jejich skoro posledních
setkání. Pověděl jí tehdy o tělech v horách, když se zrovna soužila strachem,
že by se mezi mrtvými mohli najít i Corban nebo máma. *Heb a Anwarth*,
řekl mi Veradis. *Corban ani máma ne*. Bylo od něj laskavé, že jí to přišel říct.

„Heb umřel,“ řekla.

„Umřel,“ odpověděl Corban, tvář se mu zkroutila. „Brina to nesla těžce.“

„Ty taky, jak se zdá.“

„Měl jsem ho rád,“ řekl Corban. „Sblížili jsme se. To ostatně všichni za
tu cestu. Jak to víš?“

„Veradis mi to řekl — hlídal mě, chvíli. Spolu s Alcyonem. Chovali se
ke mně dobře.“

„Veradis a Alcyon?“

„Nathairův první meč a jeho společník obr.“ *Doufám, že je Alcyon v pořád-
ku*. Tu se nad vlastními myšlenkami sama zamračila. *Alcyon mě držel v zajetí*.
Ale pak mě osvobodil, na konci mi přerýzl pouta a skryl mě před Calidem. Alcyon
bojoval s Balurem, Balur ho srazil k zemi a vzal mu černou sekýru.

Corban nadzvedl jedno obočí. „Myslím, že toho Veradise jsem taky potkal. V Domhainu. Chtěl se mnou bojovat.“

Cywen při té představě cosi bodlo. *Obava? O Corbana, samozřejmě.* Ale bylo v tom něco víc. Rozhodla se však, že to nebude zkoumat.

„Začínáme odprostřed,“ řekla. „Vyprávěj mi to od začátku. Od Dun Carreg. Byl jsi s tátou, když...?“ Ještě i teď, přestože viděla už tolik války, bolesti, smrti a horších věcí, se nedokázala přimět vyřknout ta slova.

„Byl jsem s ním. Rafe a Helfach mi zabránili, abych mu pomohl,“ odvětil Corban zachmuřeně. „Tátu zabil Nathair.“

Nathair. A Calidus zabil mámu. „Jednoho dne,“ slíbila Corbanovi a ruka jí zalétla k nožům. Přikývl. Věděl přesně, jak to myslí.

Corban pak mluvil dlouho. Vyprávěl o útěku chodbami pod Dun Carreg, o plavbě do Cambrenu a o všem, co je na cestě potkalo. Pověděl jí, jak mezi zajatci v Domhainu uviděl Rafea, jak jim Rafe prozradil, že je Cywen naživu. Jak se on a pár dalších vydali na cestu, aby ji zachránili. Když vyprávěl, jak ho zajal Braith a jak ho odvedl za královnou Rhin do Dun Vaner, zaváhal.

„Co se tam stalo?“ pobídla ho.

„Zachránili mě,“ pokrčil rameny. „Meical s Tukulem mi byli na stopě a dorazili do Dun Vaner, i když dveře od cely vyrazil tátovým kladivem Farrell.“ Tomu se zasmál.

„A Tukul je Garův táta,“ vydechla Cywen. Teprve si na to začínala zvykat.

„Jo. Věřila bys tomu — Gar, jeden z Jeharů?“ Tukul s Garem jeli o kousek před nimi ve skupince asi dvaceti dalších spolubojovníků.

„Jeharové. Umí to báječně s koňmi. Akar mi pomohl, vyléčil Štíta — střelili ho šípem v té bitvě, ve které Rhin porazila Owaina.“

„Nezdá se mi, že by spolu Akar a Gar zrovna vycházeli,“ prohodil Corban a předklonil se v sedle, aby dlaní přejel po jizvě na Štítově rameni.

„Jeharové — vzhlížejí k tobě, a hodně.“ Cywen neušly pohledy, které na Corbana vrhali, ve tvářích cosi jako úžas. Už dřív zjistila, že to kvůli Corbanovi ji Nathair s Calidem vláčeli přes půlku Zemí vyhnanců: byla

jeho sestra a oni tušili, že by se dala použít jako návnada. *Když se nad tím tak zamyslím, měli vlastně pravdu. Ale proč? Proč tak hrozně chtěli Corbana?* „Za koho tě to všichni tady mají, Bane? A kdo je Meical? Chovají se, jak bys ty byl jejich velitel.“

Odvrátil oči, vypadal zahanbeně. „Tohle bude znít hodně divně. Meical patří k Ben-Elim.“

Cywen se jen těžko dokázala ovládnout, aby se netvářila nevěřicně. „Elyonovým andělům? K věrným?“

„Ano.“

Před pouhými dvěma dny by se tomu zasmála. Mezitím však viděla, jak z kotle vyvěrají Kadošim. Svět najednou vypadal jinak.

„Dobře,“ přitakala opatrně. „Tak pokračuj.“

„A mě Jeharové nazývají Seren Disglair. Vzpomínáš si na to proroctví, o kterém nám vyprávěla Edana? Jako by od té chvíle uplynulo tisíc let.“ *Elyon a Asroth, blížící se bitva mezi nimi, válka bohů, jejich šampioni...*

„Ano.“ Cywen pochybovačně přikývla a v duchu se ptala, kam tohle směřuje.

Corban se zatvářil ještě podivněji a odmítal se jí podívat do očí. „Seren Disglair je jeharské jméno pro Jasnou hvězdu. Prorokovaného šampiona Elyonova, nepřítele Asrotha. A to jsem podle všeho já.“

Cywen zírala do plamenů ohně.

Svět se zbláznil. Můj bratr a šampion boha Elyona? Nejistě si posměšně odfrkla. Vybavila se jí záplava vzpomínek, jak s Corbanem vyrůstali — na ten den, kdy si roztrhal kabát v Baglunu, jak se ona vrhla na Rafea, aby Corbana ochránila. Jak se Corban proplížil do Brininy chalupy, jak přinesl Bouřku jako štěně domů, jak se spolu tloukli klacky na zahradě, jak ho viděla mezi vojáky, kteří je přišli zachránit v Temném hvozdu, jak se dívala, když skládal válečnické zkoušky a odjížděl podstoupit Dlouhou noc. A přesto teď tábořili kdesi v cizí zemi, z levé strany vedle ní seděli obři Benothi, o kus dál si jeharští válečníci brousili meče.

„Jak jsme se tady ocitli?“ prohodila ke svému psovi Buddaiovi, který ležel natažený vedle ní a svou velkou hlavou se jí opíral o nohy.

Ze tmy se vynořily postavy a přisedly si k ní — Dath s Farrellem a ještě někdo: ta zrzavá holka, Coralen. Ta tasila meč a ozkoušela palcem ostří, pak vytáhla z pláště brousek a začala jím přejíždět po čepeli.

„Připadáš mi povědomá,“ řekla Cywen. Něco ve tvaru její čelisti, v její sebejistě chůzi, ve způsobu, jakým se držela.

„Je to nevlastní sestra Haliona a Conalla,“ vysvětlil Farrell.

„Umím mluvit sama,“ obořila se na Farrella Coralen.

„To by mohlo být,“ odtušila Cywen. „Conall mě taky chvíli hlídal. Moc nám to neklapalo.“

Coralen na ni jen hleděla, tvář jako studenou masku.

„Pokusil se mě zabít. Dvakrát,“ pokračovala Cywen, aniž jasně věděla proč. Něco na té Coralenině tváři bez výrazu ji dráždilo. „Ale abych byla fér, i já jsem chtěla zabít jeho. Poprvé jsem ho shodila z hradeb. Podruhé jsem do něj zabodla nůž.“

Coralen po tváři přelétl náznak nějakého výrazu, snad úcty, ale hned zase zmizel. „Máš štěstí, že ještě žiješ,“ odtušila Coralen. „Když se Con rozhodne srazit někoho do hrobu, málokdy o tom ten druhý může ještě vyprávět.“

„Tys ještě neviděla, co Cywen dokáže s nožem,“ vložil se do hovoru Dath a Cywen ho v tu chvíli měla mnohem raději. Coralen se na ni podívala, pak se vrátila k broušení meče.

Dath podal Cywen měch. Podezíravě k němu přičichla — *medovina*? „Kdes to vzal?“

„Zachránil jsem to z Rhininých zásob v Dun Vaner,“ odpověděl s roštěákým úsměvem Dath. „Tahle už je poslední.“

„Dobře se to pije,“ řekl Farrell. „Hlavně za studených nocí, jako je ta dnešní.“ Stáhl si ze zad válečné kladivo a položil ho do trávy vedle sebe. Bezděky ho poplácal dlaní.

To je tátovo kladivo, uvědomila si Cywen a cítila, jak se jí do prsou navlil žal. Upila medoviny, chuť medu se spojila s příjemným zahřátím v žaludku.

„Je fajn mít tě zase zpátky mezi námi,“ řekl jí Dath, natáhl ruku a stiskl jí zápěstí. Musela přemáhat nutkání ucuknout, cítila, jak očím hrozí pláč.

Zhluboka se nadechla.

„Je fajn tu být,“ odvětila. Pohlédla na ostatní ohně rozesté po táboře. Viděla, jak se z temnoty vynořil Corban s Garem a Tukulem. Posadil se vedle Meicala, který zrovna mluvil s Akarem. Za nimi, zrovna tam, co taktak dosahovalo světlo z ohně, se plížila Bouřka.

„Corban dneska mluvil o dost divných věcech. Co o něm vykládají Jeharové.“

„S tím začal Gar. Nejdřív jsme si mysleli, že se zbláznil,“ odvětil zvesela Dath. „Pak se Corban nechal chytit Rhin a najednou přijelo celé vojsko Jeharů a rozsekalo Rhininy vojáky na sedm pekel. Corbanovi říkají Sedum džbánů nebo něco na ten způsob...“

„Seren Disglair,“ opravila ho Coralen, aniž vzhlédla od broušení.

„To máš fuk.“ Dath pokrčil rameny. „Ať ho nazývají, jak chtějí, ti Jeharové mi připadají dost na hraně.“

„Na hraně čeho?“ zeptala se Coralen.

„Pomatení. Nelíbí se mi to.“

To Coralen rozesmálo a lehký náznak tepla rozpustil chlad její tváře, třebaže jen na pár okamžiků.

„Věříte tomu?“ zeptala se Cywen. „Že Corban je ten Seren Disglair?“

„Jo,“ přitakal Farrell bez zaváhání. Všichni se na něj podívali.

„Jde o něco víc než jen nějaký spor o hranice a jednu mocichtivou královnu,“ vysvětlil jejich tázavým pohledům. „Vezměte si, co jsme zažili v Muriasu. To, co tam vylezlo z kotle, to byli Kadošim...“

Dath se otřásl a udělal znamení proti zlu.

„Asroth a Elyon, Pohroma, Ben-Elim a Kadošim — všichni ty legendy známe.“

„Jo. Pohádky,“ namítl Dath.

„Každý oheň obvykle zažehne nějaká jiskra,“ pokrčil rameny Farrell. „Já tvrdím jen tohle: děje se něco velkého. Byli byste blázni, kdybyste dělali, že ne.“ Významně se přitom díval právě na Datha. „No a Corban je toho součástí. Proč ne? Navíc by to spoustu věcí vysvětlovalo: jako proč jsme tady, proč jsou kolem nás Jeharové a obři, proč pár líg za sebou máme Kadošim.“

Kromě toho, jestli už někdo musí tím Seren Disglaiem být, já jsem tedy rád, že je to Corban.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Cywen. Všimla si, že Coralen nespouští z Farrella oči.

„Je z nás ze všech nejlepší,“ odušil Farrell s pokrčením ramen. „Je čestný, statečný, férový. Věrný. Já bych ho následoval do bitvy kdykoli.“

V tu chvíli její pozornost upoutaly hlasy — Corbanův a Meicalův. Bez přemýšlení vstala a došla k nim, přisedla si vedle Corbana.

„Já neříkám, že jsem se už rozhodl jet za Edanou, a ne do Drassilu,“ namítal zrovna Corban. „Říkám jen to, že *kdybychom* jeli za Edanou a pomohli jí, dovedu si představit, že by se tím dosáhlo ledasčeho dobrého. Rhin je náš nepřítel, slouží Asrothovi. Jestli můžeme Edaně pomoci Rhin porazit, bylo by to i pro nás velké vítězství.“

„Rhin je nepřítel,“ odvětil Meical pomalu, jako by volil každé slovo, „ale není to hlavní nepřítel. Abys porazil Asrotha, musíš do Drassilu.“

„Proč?“

„Protože tam podle proroctví půjdeš a tam se kolem tebe srotí nepřátelé Asrotha.“

„O tom proroctví jsem už slyšel hodně,“ řekl Corban, „ale sám ho ještě neznám.“

„To můžu napravit,“ odvětil Meical. Sáh do pláště a vytáhl kožené pouzdro. Rozvázal šňůrku a vytáhl svitek. Ten zapraskal, když ho rozvínoval. Všichni okolo se namáčkli blíž, aby to také slyšeli.

*Válku věčnou vedou věrní, vedou padlí,
hněv, jenž nemá konce, do světa lidí vnik.
Světloňoš po těle z kotle touží,
chce řetězy roztrhnout a válku znovu započít.
Dva zrození z krve, prachu a popele stanou se rytíři Volby,
Temnoty a Světla.
Černé slunce zemi v krvi utopí,
Jasná hvězda s Poklady vjedno vejít musí.*

Podle jmen poznáte je —

Vrah rodu, Mstitel rodu, Přítel obra, Jezdec na draigovi,

Temná síla proti Tomu, kdo světlo s sebou přináší.

Jeden Přílivem se stane, druhý Skálou vlny bijící.

Před jedním bouřka a štít budou stát,

před druhým Ryzí srdce, a Černé rovněž tak.

S jedním člověk milovaný, s druhým Mstící ruka.

Za jedním synové Mocného, dobří Ben-Elim, pod Velkým stromem srocení.

Za druhým touží přejít most Kadošim — Znesvěcení,

přinutit svět by na koleno pad.

Meical se odmlčel a podíval se na tváře okolo ohně.

„Černé slunce zemi v krvi utopí,“ zašeptal Farrellovi Dath, jeho hlas se nesl tichem. „To nezní zrovna pěkně.“

„Je toho víc,“ řekl Meical a četl dál.

Vyhlížej oba, až král nejvyšší zavolá, až vojáci stínu vyjedou,

až se bílostěnný Telassar vylidní, a na severu knihu naleznou.

Až se bílí červci z doupat vyplazí,

až prvorození zpět si vezmou ztracené a ze spánku Poklady se probudí.

Zem i nebe budou křikem varovat, ohlašovat válku běd.

Z kostí země se krvavé slzy vyroní a zimní slunovrat

promění den jasný v černou noc.

Když Meical dočetl, rozhostilo se ticho, které přerušovalo jen praskání a syčení plamenů.

„Bouřka a štít,“ zašeptal Corban.

„Přesně tak,“ přitakal Meical. „Takže vidíš, ty jsi Jasná hvězda, náš šampion.“

Takže to nakonec možná bude všechno pravda, pomyslela si Cywen. *Můj bratr, šampion Elyonův.* Ted' potmě a u ohně, ve společnosti Ben-Elim a obrů, se tomu dalo uvěřit mnohem snáz.

„Proč?“ zeptal se Corban.

„Proč co?“ nechápal Meical.

„Proč já? Proč jsem já ta Jasná hvězda? Proč ne Edana nebo nějaký princ či král? Já — syn kováře, kluk, který nikdy nechtěl nic víc než se stát válečníkem a sloužit svému králi.“

„Na to ti odpověď nedám,“ přiznal Meical. „Vím jenom to, že jsi to ty. Proč, na tom nezáleží. Nic by se tím nezměnilo. Někdy je lepší prostě přijmout to, co je, a začít něco dělat.“

Corban zamyšleně přikývl. „Kdy bylo to proroctví sepsáno?“ zeptal se.

„Před dvěma tisíci lety,“ odpověděl Meical.

Corban dlouze vydechl. „Dva tisíce let. Náš osud je rozhodnutý už dva tisíce let. Můj osud...“ Podíval se na Meicala, výraz v jeho tváři váhal mezi pochybností a nadějí. „Takže jestli proroctví praví, že já jsem Jasná hvězda, znamená to, že vyhrájeme?“

„Proroctví neuvádí, kdo vyhraje. Jenom kdo bude bojovat.“

„To je škoda,“ zamručel Dath.

„Ale říká, že musíš jet do Drassilu,“ dodal Meical.

„Drassil je ten velký strom?“ zeptal se Corban.

„Ano.“

„Neuvádí moc jasně, proč tam mám jít.“

„Ben-Elim se tam kolem tebe shromáždí. Jestli ti to jako důvod nestačí, najdou se i další.“

„Jako třeba?“

„Skaldovo kopí.“

„Takže tam pořád je?“ Za Cywen zaburácel hluboký hlas, až se lekla. Byl to Balur. Vzkročil do světla.

„Je,“ potvrdil Tukul. „Nechal jsem tam deset svých bratrů v meči, aby ho strážili.“

„Deset není moc,“ odušil Balur.

„Ne, to není. O to lepší důvod se tam co nejdříve vrátit,“ souhlasil Meical.

„Co je to Skaldovo kopí?“ zeptal se Corban.

„Jeden ze sedmi Pokladů,“ vysvětlil Meical. „Skald byl nejvyšší král obrů ještě v době, kdy existoval jenom jeden klan.“

„Jo. Před Rozštěpením,“ dodal Balur. „To kopí nepatřilo jemu. Byl jím zabít a kopí pak zůstalo v jeho těle, proto se mu od té doby říká Skaldovo kopí.“

„A v jeho těle pořád je,“ řekl Tukul. „Nebo v tom, co z něj zbylo. Nehýbali jsme s ním.“

„O sedmi Pokladech už jsi mluvil,“ zamyslel se Corban. „Jsou vyrobené z hvězdného kamene?“

„Přesně tak,“ potvrdil Balur.

„Kotel je z nich nejmocnější. Všechny poklady dohromady dovedou otevřít průchod mezi Zásvětím a tímto světem těla,“ navázal Meical a zahleděl se Corbanovi přímo do očí. „Proto po nich Calidus pátrá. Kotel je jeden poklad. Sekyra druhý. Máme-li porazit Asrotha, musíme je zničit.“

„Ale už přeci máme sekyru. Tak ji zničíme hned — jestli jich Asroth potřebuje všech sedm, pak bude poražen.“ Corban zněl nadšeně. „Můžeme to skončit hned teď.“

„Tak snadno to nepůjde,“ namítl Meical. „Aby je bylo možné zničit, musí být všechny pohromadě.“

„V těchhle věcech bývá vždycky háček,“ zamručel Dath. Coralen ho praštila do ramene.

„Takže Calidus má kotel a my máme sekyru.“

„A máme i kopí,“ dodal Tukul. „V Drassilu.“

„Už tomu rozumíš?“ zeptal se Corbana Meical. „Existují pádné důvody, proč jet do Drassilu. Kopí musí být v bezpečí.“

Corban se zadíval do ohně. „To, co říkáš, dává smysl. Já jen... moje přísaha.“

„Máš i jiné možnosti,“ odtušil Meical. „Pošli Edaně vzkaz. Třeba se přidá ona k nám. Největší nebezpečí je promarnit čas, Corbane. Svět se nezastaví a nepočká na tebe. Asroth je v pohybu. I Calidus hledá Drassil. Dosud se mu ho najít nepodařilo, ale je to jen otázka času.“

„Svou přísahu neporuším.“

Cywen viděla, jak Corbanovi přes tvář přeletěly různé výrazy: pochybnosti, zlost, bolest — až se nakonec ustálily na něčem, co Cywen znala velmi dobře.

Paličatost.

„Calidus snoval plány po mnoho let.“

„Calidus,“ opakoval Corban s nenávistí v hlase, která neunikla nikomu.
„Pověz mi o něm.“

„Je to nejvyšší kapitán Kadošim, druhý hned po Asrothovi,“ odpověděl Meical, „jako jsem já nejvyšší kapitán Ben-Elim. Je mazaný, smrtící a na-prosto oddaný svému cíli.“

„Jednou ho zabiju,“ pronesl Corban hlasem tentokrát věčným, bezvý-
razným.

„Můžeme se otočit, zabít ho hned,“ navrhl nový hlas. Byl to Akar, Jehar, který až dosud seděl mlčky a celou dobu poslouchal. „Calidus v celé té-
hle hře tahá za nitky: je vtělením Asrothovy vůle. Zabij jeho a válka je
vyhraná.“

„A jak bys ho chtěl zabít?“ zeptal se Gar. V jeho tónu cosi zaznělo — ne
zcela pohrdání.

„S mečem v ruce, s kurází v srdci,“ ohradil se Akar.

Tukul položil Akarovi dlaň na zápěstí. „Nepodařilo by se nám to. Je ob-
klopený tisícovkou Kadošim oděných do těl Jeharů, všechna jejich jehar-
ská síla a zručnost je jim k dispozici. Corbana by nejspíš zabili a válka by
byla prohraná.“

„Může se to podařit,“ nedal se Akar.

„Tvůj stud tě zaslepuje. Byl jsi oklamán a v tom není nic nečestného. Od-
povědnost nese Sumur. A co se tebe týká: ovládni své emoce, dívej se jasně.
Meical s Corbanem mají pravdu. Nejdřív vybojujeme jiné bitvy, počkáme
si na příhodnější čas.“

„A co když žádný příhodnější čas nepřijde?“

„Pak umřeme potom, ne teď.“

Corban vstal. „Meicale, vy všichni — děkuji vám za vaši moudrost, za
vaše vedení. Dali jste mi o čem přemýšlet. Je třeba toho spoustu uvážit...“
Odmlčel se, oči se zadívaly do dálky. „Ještě jsem se nerozhodl, ale srdce mi
našeptává, že bych měl najít Edanu. To neříkám z umíněnosti...“

Vážně?

„Dal jsem své slovo, a jak se mi zdá, nás od nich odlišují naše srdce, naše
sliby, naše volby.“ Ohlédl se přes rameno, na sever, do noci. Pak se podíval

zpátky, spočinul očima na Cywen. „A já vím, že kdyby mě teď máma s tátou mohli vidět zpoza mostu mečů, chtěli by, abych ctil přísahu. Pravda a odvaha, tak mě to učili. A já je nezklamu.“ S těmi slovy se otočil a odešel. Ze tmy se vynořila Bouřka a tapala vedle něj.

FIDELE

Fidele držela Vin Thaluňanovi u krku nůž, zatímco Maquin mu přivazoval ruce za kmen stromu.

Lykovo tajemství, opakovala si v duchu Fidele slova, která zajatec vyřkl ještě v dřevorubeckém srubu. *Obryně a její potěr*. Ta slova ho udržela naživu, přinejmenším o chvíli déle.

„Co to znamená?“ zeptal se ho ve srubu Maquin.

„Ukážu vám to,“ odvětil pirát a víc už prozradit odmítl, třebaže mu Maquin přiložil ke krku nůž a řízl ho do krve.

Fidele s Maquinem se na sebe ještě ve srubu podívali. V obou zajatcova slova probudila zvědavost. Fidele se převlékla do kalhot a vlněné tuniky, které pro ni Maquin ukradl. Pak se vrátili do lesa. Fidele šla krok za Maquinem, ten mířil zajatci nožem na záda. Postupovali po pěšině sotva širší než liščí stezka. Pokud to Fidele dovedla určit, vedl je Vin Thaluňan na jih, což jí nevadilo, protože to znamenalo pryč od Jerolinu a Lyka. Procházeli kopcovitými lesy, které neustále houstly. Brzy padlo šero, les se proměnil v místo hutných stínů a strašidelných zvuků. Teď už všude kolem nich padala hustá tma, pěšinu téměř nebylo vidět. Na noc zastavili. Vězně posadili zády ke stromu, ruce mu svázali za kmenem.

„Žádný oheň,“ řekl Maquin, když mu Fidele vrátila nůž a chystala se sbírat chroští. Fidele se zamračila. Cestou lesem z ní sice lil pot, jakmile se ale zastavili, dala se do ní zima a celou ji roztrásla, i navzdory plášti, který pro ni Maquin také vzal. Pomyšlení na oheň jí krátce předtím zvedalo náladu. Když však Maquin rozbalil plášť, který používal jako náhražku vaku,

a odhalil velký kus sýra a studenou jehněčí kýtu, odpustila mu. Fidele při tom pohledu zakručelo v břiše. Maquin jí z obojího ukrojil a Fidele se vsedě pustila do jídla.

„Něco pro mě?“ zeptal se Vin Thaluňan. Maquin se na něj jen zadíval a neřekl nic.

Umři hladý, ty bestie, pomyslela si Fidele. Už jen pohled na Vin Thaluňana, na jeho tmavé vousy sepnuté železnými kroužky, na jeho sluncem osmahlou kůži, dokonce i to, jak se na ni díval, to všechno jí připomínalo Lyka. Při pomýšlení na krále pirátů jí projelo zachvění — zčásti strach, zčásti nenávist.

Záhy následovaly stud a zlost. *Jsem zbabělec, bídný zbabělec. Ale proč se ho pořád tak bojím? Probodla jsem ho, možná i zabila.* Jenže když myslela na Lyka, neviděla ho zborceného na zemi v aréně a krvácejícího. Ne. Cítila jeho pach, jeho kyselý dech na tváři, jeho ruce, které se na ni sáply, jeho moc ovládat její vůli.

Ne! zakřičela v nitru. Nenechám se jím ovládat i teď. I kdyby dosud žil, tu figurku už nemá. Nemá nade mnou žádnou moc. Zatála ruce v pěst, nehty se jí zabořily do dlaní. Kdybych tomu doopravdy věřila, byla bych se vrátila do Jerolinu a neseděla bych tady, s pirátem a s vycvičeným zabijákem celá vyhladovělá a roztřesená.

Přesunula pohled k Maquinovi. Tvář měl samou hlubokou vrásku a v měsíčním světle mu po ní tančil stín, namísto očí dvě temné studny. Dřív ho vídala v aréně zabíjet, v soubojích jeden na jednoho i proti přesile. Smrt jí nebyla ničím cizím, boje zažila na vlastní kůži, viděla prolévat krev, slyšela smrtelný křik, viděla už válečníky v boji, jak lavírují na tenké hranici mezi životem a smrtí. Ještě nikdo jí ale nepřipadal tak nemilosrdný, tak zbavený všech emocí, jako muž, kterého měla právě před sebou. Sledovala ho s odpořem, zároveň jím však byla uhranutá. Za celý svůj život neviděla nikoho zabíjet s takovou účinností. *Starý vlk, tak ho nazývali v aréně. To jméno mu sedí. Je štíhlý, výbušně násilný, v boji trpělivý, nepolevující.*

Maquin asi vycítil, že se na něj dívá, protože se otočil. Nedovedla poznat, jestli se teď také zadíval na ni, protože oči mu skrýval stín. Přesto však odvrátila zrak.

„Já tě znám,“ řekl Vin Thaluňan Fidele a přerušil tok jejích myšlenek. „Neměla by sis touhle dobou zrovna užívat svatební noc?“

„Bud' zticha!“ obořila se Fidele, ale hned zalitovala prudkosti ve vlastním hlase.

„Zítرا nás čeká dlouhá procházka,“ pokračoval Vin Thaluňan. „Nechte mě hladovět a já nebudu mít dost sil, abych vám ukázal cestu k Lykovým mazlíčkům.“

„Hm,“ frkl Maquin.

Fidele se na zajatce beze slova zadívala. *Je mladší, než vypadá — dvacet let, možná, o moc víc ne. A je to něčí syn. Při té myšlence jí mysl zaplnil obrázek Nathaira. Můj syn. Kde je? Napůl cesty přes Země vyhnanců? Živý, nebo mrtvý? Něčí zajatec? Jestli ano, pak doufám, že alespoň dostává jídlo, že mu dávají vodu.* Znovu se zadívala na Vin Thaluňana před sebou a trochu se zastyděla za svou dřívější ochotu nechat ho vyhladovět. *Nestanu se tím, co nenávidím.* „Tumáš,“ řekla Fidele a odřízla zajatci kus sýra.

„Nevím, na jak dlouho nám to má vystačit,“ odušil Maquin s pohledem upřeným na sýr.

„Jsme lidi, ne zvířata,“ namítla Fidele. Těmi slovy mířila spíš na sebe než na kohokoli dalšího.

„Kdyby situace byla opačná, stejnou laskavostí by nám neoplatili.“

„Já vím, že ne. Mám dost jasnou představu, jak by se mnou zacházeli oni. Ale neudělám ze sebe... něco méně.“

Maquin už dál nic neřekl, jen sledoval, jak Fidele podává Vin Thaluňanovi sýr.

Vězeň se podíval na své spoutané ruce, pak otevřel pusku. Fidele zaváhala.

„Já tě nekousnu. Ten tvůj pes by rychle tasil nůž. Viděl jsem ho bojovat v aréně. Víím, co dovede.“

V tu chvíli se na něj Maquin prudce podíval. V tom pohybu bylo něco dravého, jakási hrozba.

„Bez urážky,“ navázal zajatec. „Vydělal jsem na tobě hromadu peněz, Starý vlku. Viděl jsem tě obstát, i když to byl pořádný nepoměr.“

„Mluvíš o životech. Životech mužů. Žádný nepoměr,“ řekla Fidele.

Maquin se na ni podíval.

„Jo, dobře. Říkej tomu, jak chceš, ale posekal je vážně parádně.“

Fidele ze sýra odlomila sousto a strčila ho muži do pusy. Byla ráda, že mu na chvíli zavře ústa.

Zničehonic se ozvaly zvuky — praskání větví, dusot nohou. Hlasy se volaly navzájem, podle zvuku blízko. Fidele se okamžitě rozbušilo srdce, mysl jí zaplavil strach z dopadení. Maquin jedním pлавným pohybem přešel ze sedu do stoje. Fidele ani neviděla, že by tasil nůž, ale držel ho v ruce. Stál v pohotovosti, naslouchal.

Uslyšeli třeskot železa. Výkřiky. *Dál? Blíž? Já to nepoznám.* Fidele se na okamžik zmocnila hrůza. Aby se uklidnila, zhluboka se nadechla.

„Buď naprosto potichu,“ zašeptal Maquin, „a nechod' za mnou. Nebudu pryč dlouho.“ A s tím vklouzl mezi stromy, splynul s temnotou.

To samé říkal i naposledy, u dřevorubeckého srubu.

Fidele měřila čas na údery srdce, les kolem najednou strašidelně zmlkl až na ševlení větru v korunách a vrzání větví. Jen tu a tam zaslechla znovu výkřik, válečný pokřik, vyjeknutí, pak zase nic.

„Pořád mám hlad,“ ozval se Vin Thaluňan. Podívala se na něj. Věděla, že v duchu zvažuje, jestli zakřičet, nebo ne. I ji sváděla táž představa. Kdo by však přišel, kdyby některý z nich opravdu vykřikl? Přítel, nebo nepřítel? *Za to riziko to nestojí,* dospěla Fidele k závěru a pirát s ní, soudě podle jeho mlčení, souhlasil.

„Imenuju se Senios,“ řekl. „Jsem jenom muž, jak jsi řekla. A pořád mám hlad.“ Fidele odlomila další sousto. Když se sýr dotkl jeho rtů, vystřelil Senios najednou do pohybu — odrazil se od stromu, chytil ji nohama kolem pasu a přitáhl si ji až k sobě. Nadechla se, že vykřikne, ale to už mu hlava vyletěla dopředu a narazila jí do tváře. Fidele se prudce zúžil zrak, v hlavě jí vybuchlo světlo a tma a ona cítila, jak se jí tělo svezlo k zemi. *Ne!* okřikla sebe sama. *Ne zas kořist — už nikdy...* Natáhla ruku, sáhla pirátovi na tělo, mezi nohy. Stiskla a zakroutila. Uslyšela výkřik, o kterém si na okamžik nebyla jistá, jestli patří jí, nebo pirátovi, ale to už stisk nohou kolem jejího těla povolil a ona se od něj odtlačila, plazila se po zemi pryč, pirát za ní se dával, lapal po dechu.

Ze stínů se vynořila postava. Maquin. Zarazil se, obhlédl rychle výjev před sebou, a už byl zase v pohybu. Nakopl botou piráta do hlavy. Ten se v bezvědomí svěsil na spoutaných rukou, ze spadlé čelisti mu vytékala krev a sliny.

Maquin přiskočil k Fidele. „Udělal ti něco?“

„Já... ne, to nic,“ vydechla Fidele a dlaní si držela obličej.

Maquin ji něžně postavil, prsty ohmatal tvář. Zabolelo to.

„Budeš mít modřinu jako pěst, ale přežiješ to.“ Podíval se na omráčeného Vin Thaluňana, přistoupil k němu.

„Nedělej to,“ řekla Fidele. Maquin se na ni zamračil.

„To není ze soucitu. S radostí bych ho zabila sama. Ale chci vidět ty obry.“

„Může nám lhát, aby si prodloužil život, aby zkusil utéct.“

Fidele pokrčila rameny. „Snad. Dej mu jeden den — jestli ty obry nevidíme do zítřejšího soumraku...“

„Tak ho zabijeme. Víš jistě, že to zvládneš?“

„Jo. Bude to poprava, ne vražda — je to nepřítel mého království.“

„Dobře.“

„Co to tam bylo?“ Fidele kývla do temnoty.

„Smrt,“ zamručel Maquin. „Vin Thaluňané pronásledovali muže Tenebralu — pár jsem jich zahlédl, jak utíkali. Měli na sobě tenebralské orlice. Byli už daleko, utíkali na východ, pryč od nás. Měla by ses vyspat.“

„Nevím, jestli to půjde,“ přiznala.

„Budeš potřebovat sílu.“ Odmlčel se, tvář mu na okamžik změkla. „Budeš v bezpečí.“ Víc toho neřekl, ani nemusel. Znělo to hloupě — byli na útěku, prochladlí, hladoví, v lese uprostřed nepřátel — ale ona si přesto, při pohledu na Maquina, připadala právě tak. Připadala si také najednou vyčerpaně.

„Ty se taky musíš vyspat. Za chvíli mě vzbud’.“

„Vzbudím,“ zabručel Maquin a Fidele se stočila na zemi a přetáhla si přes sebe plášť. Jak se snažila trochu uvelebit, praskaly pod ní větvičky a suché listí, do zad se jí zarývaly hroudy ztvrdlé hlíny. Nakonec přece jen našla polohu, která byla alespoň vzdáleně pohodlná, a snažila se už ani nepohnout.

Nedaleko zahoukala sova, až se Fidele lekla. *To už můžu klidně držet hlídku s Maquinem, tady venku stejně neusnu.*

Něco jí zatřásl o a ona otevřela oči do chabého slunečního světla. Skláněl se nad ní jakýsi stín, jehož rysy se postupně vyostřovaly.

Na okamžik se jí zdálo, že je to Lykos, že vidí jeho tmavou a ošlehanou tvář, oči, které se zavrtávají přímo do ní. Nadechla se a ucukla.

„Promiň,“ zamumlal Maquin, „nechtěl jsem tě vylekat.“ Ustoupil.

„To je v pořádku,“ odvětila ochraptěle. „Myslela jsem, že jsi...“ Nedořekla to, protože v tu chvíli o sobě daly vědět desítky bolavých míst, aby jí připomněly, že strávila noc v lese na zemi. Zaúpěla a váhavě se protáhla, aby bolesti ozkoušela. Když se ujistila, že není docela ochrnutá, zkusmo se postavila a opřela o blízký strom.

„První noc v divočině,“ odušil Maquin. Tvář se mu zvrásnila nepatrným úsměvem.

„Je den,“ řekla a zabořila ji přitom tvář, vzpomínka na pirátovu hlavici.

„Jo.“

„Měl jsi mě vzbudit.“

Jen pokrčil rameny a podal jí měch s vodou. Lačně se napila, pak se podívala na Vin Thalunana, který pořád seděl opřený o strom, ruce svázané za kmenem. Čelist měl nateklou a s bezmála černou modřinou. Pohled jí opětoval s otevřenou nenávistí.

„Senie, jak daleko je to místo?“ zeptala se ho Fidele. Maquin nadzvedl obočí, když ji slyšel oslovit zajatce jménem.

Pirát něco zamumlal, sraštil tvář a z koutku úst mu vytekl provázek slin. Fidele slyšela něco, co znělo jako „půl dne“.

„Má přeraženou čelist,“ řekl Maquin. „Dneska si s ním moc nepohovoříš.“ Skrz stromy sem dopadaly šikmé paprsky slunce, z nebe k nim doléhal ptačí zpěv.

Čas plynul, slunce klouzalo nad korunami stromů nad hlavou. Fidele uslyšela zurčení tekoucí vody, zpočátku jen matně. Brzy došli na břeh řeky, jejíž tok byl tmavý, široký a lenivý. Vodu lemovaly olše a vrby, vrbové větve

visely nad pěšinu a spadaly až do vody. Když Senios zastavil, stálo slunce přímo nad nimi.

„Ohyb,“ řekl a ukazoval dopředu.

„A co pak?“ zabručel Maquin.

„Loď. Vin Thalun. Obří.“ Vyslovoval nezřetelně.

„Kolik Vin Thalůňanů?“

Senios zvedl obě ruce.

„Deset?“ zeptal se Maquin. Senios pokrčil rameny.

„Půjďme spolu. Žádný zvuk, žádný pohyb, ke kterému ti nedám povel, jinak pocítíš čepel.“ Aby svá slova zdůraznil, vytáhl nůž.

Pomalu se plížili vpřed. Stáčeli se podle řeky. Rákosí na břehu rostlo hustě a do výšky. Pak Fidele uslyšela hlasy.

Maquin se přikrčil až k zemi. Senia strhl s sebou a Fidele ukázal, aby udělala totéž. Plížili se rákosím a pomalu se ocitali čím dál blíže k řece. Fidele šťípal v očích pot. Rákosí s každým pohybem šustilo a Fidele neustále čekala, že uslyší varovné výkřiky. Mezerami mezi třtinami zahlédla vodu, pak obrysy dlouhé a štíhlé lodi připomínající vinthalunské válečné galéry, jen menší. Loď neměla stěžeň, jen řadu vesel z jedné strany vytažených z vody — *deset*, napočítala. *Takže to je dvacet vesel — dvacet mužů, dvakrát tolik, co nám řekl Senios. A může jich být víc.* Na zádi byla prostorná kajuta. Po palubě se pohybovaly postavy, další viděla na břehu, kde byla vykopaná veliká jáma na oheň. Kousek od ní trčel ze země mohutný, mechem porostlý kámen. Členily ho nějaké čáry, avšak příliš rovné, než aby vznikly přirozenou cestou. *Runy obrů?* Něco na celém výjevu působilo podivně, nepřirozeně. Z kamene visel železný kruh.

Fidelinu pozornost znovu upoutala loď — na zádi zaskřípěly dveře, otevřely se a vyšel z nich válečník. Držel řetěz, za který zatahal. Na palubě se objevila obryně. Byla vysoká a svalnatá, kolem krku měla železný obojek. Za ní následoval další obr, připoutaný za pas ke společnému řetězu. Tohle byl muž, ale menší, drobnější a s rašícím náznakem kníru. *Obří dítě. Vůbec jsem netušila, že něco takového existuje.*

Po nich vyšlo z kajuty několik dalších Vin Thalůňanů. Všichni mířili na oba vězně kopím. Vedli obry z můstku na břeh, řetěz, kterým byli oba obří

spoutaní, připevnili k železnému kruhu ve velikém kameni. Jeden z Vin Thaluňanů šťouchl menšího obra kopím a ten se s žalostným zanaříkáním celý zkroutil. Obryně vycenila zuby, postavila se před menšího obra a ohnala se po Vin Thaluňanech, kteří se teď smáli a šťouchali kopími i do ní. Brzy je to ale přestalo bavit a odešli. Obryně chytla tvář menšího obra do dlaní. Podívali se na sebe zoufale i něžně. Fidele cítila, jak se jí v hrudi zadrhl dech — něco v tom gestu jí hluboce pohnulo. Vzpomněla si, jak sama chytla úplně stejně Nathairovu tvář, když ukládali do hrobu Aquila, pamatovala si ten žal, který si při tom sdělili pouhým pohledem, důvěrným a vlastním jenom jim dvěma, kteří ztratili Aquila — manžela, otce.

Je to jeho matka.

Ucítila na paži Maquinovu ruku, viděla ho ukazovat, že je načase jít pryč. Fidele nechtěla odejít, vlna soucitu s obří matkou a jejím potomkem ji téměř přemohla. Sama okusila, jaké je stát se otrokem Vin Thaluňanů, třebaže v jiných okovech. Chtěla jim pomoci.

Hned vedle nich se v tu chvíli ozval rámus, rákosí kolem se zatřásl — Senios se Maquinovi vytrhl a vrhl se pryč. Maquin za ním skočil, zabodl mu nůž do nohy. Oba se zřítili na břeh, s cákáním spadli do vody a zmizeli ve spoustě bílé pěny.

Fidele zachvátil děs. Oba muži se vynořili na hladině, sáпали se po sobě, prskali. Senios Maquinovi vyklouzl a plaval pryč, mířil ke druhému břehu. Maquin plaval za ním a zdánlivě nevnímal — nebo se o to nestaral —, že vinthalunští vojáci z lodi si toho rozruchu všimli a teď mířili kopími na vodu.

„Ne!“ zakřičela Fidele na Maquina. A ten ji musel slyšet, protože k ní rychle vzhlédl, pak se podíval přes řeku tam, co už Senia ostatní piráti vytahovali z vody na loď. Maquin rychle plaval zpátky k Fidele. Chytil se jí za ruku a vytáhl se na břeh. Ozvalo se zasvištění a do hlíny kousek od nich se zabodlo kopí, krátce na to další.

„Rychle,“ zavrčel Maquin a zmizel v rákosí. Fidele se ještě zastavila a ohlédla. Viděla oba obry, jak zírají přímo na ni. Na okamžik pohlédla matce rovnou do očí. *Je mi to líto*, pomyslela si.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Zkáza**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.